Kim Yu-Jong

Bán Vợ

Dịch giả : Từ Vũ

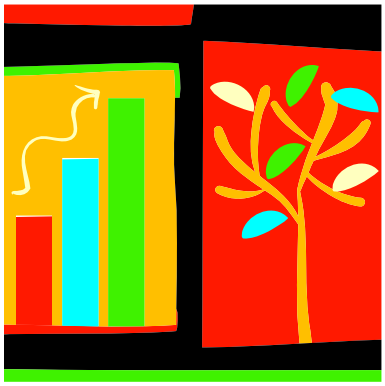

M ặc dù đã suy đi xét sự việc xảy ra cả ngàn lần trong đầu nhưng tôi vẫn nhất quyết rằng tôi chẳng có gì dính dáng đến vụ đó, cái vụ làm tôi phải có mặt tại cơ quan cảnh sát lúc này.

Nếu thằng Toại có bán vợ của hắn cho tên lái trâu thì đấy là do chính sáng kiến của hắn chứ đâu phải của tôi - điểm này là điểm chính . Tôi cũng chẳng cám dỗ, lôi cuốn vợ hắn vào bãy, tôi cũng lại chẳng âm mưu gì với thằng Toại lúc hắn ta ký giấy bán vợ.

Hơn nữa, thằng Toại đâu phải là loại người dễ dàng bị đánh lừa, điều này thì cả làng, cả xóm này ai mà không biết chứ !. Chúng tôi là hàng xóm với nhau, tất nhiên, ngay cả mày mày tao tao khi xưng hô, nhưng hắn ta chẳng bao giờ thích trò chuyện, khi bàn luận bất kỳ vấn đề gì hắn cũng chỉ tự bằng lòng với câu trả lời duy nhất một, hai, may lắm là ba ... tiếng - không phải chỉ riêng với tôi mà còn đối với tất cả mọi người, ngay cả bè bạn thân thiết của hắn nữa. Là người có tính hay làu bàu, trán hắn lúc nào cũng trũng sâu với những lớp nhăn, nhìn vào người ta có thể nói là hắn tức bực cả làng, cả nước, cả thế

giới. Đến nỗi rằng, cách đây không bao lâu, vợ hắn sang nhà tôi vừa khóc vừa kể lể than vãn . Vợ hắn kể rằng, ông chồng to như một con gấu bẩn của cô cứ ì ra hệt như pho tượng đất trong một góc phòng, miệng câm như ngậm hạt thị trong khi cả nhà tìm không ra được một thứ gì để nhét vào bụng. Rằng, ông chồng cục cằn của cô suốt ngày chẳng chịu làm lụng gì, điều này thực đã khó lòng chịu đựng lại còn thêm cứ lầm lầm lì lì im lặng chẳng nói một tiếng nào!...Rằng, dù cô ta đã làm tất cả những gì mà một người vợ đảm đang phải làm, rằng cô ta vun vén đủ điều ... kết qủa cũng chỉ bữa ăn bữa nhịn, nhiều khi phải van xin, cầu khẩn như ăn mày nơi hàng xóm láng diềng.
Nếu bảo là tôi , trong vụ này, có một chút ảnh hưởng không tốt nơi thằng Toại , thì cứ cho là có thể được đi. Nói cho cùng, điều sai duy nhất của tôi, là đã viết một tờ giấy biên nhận hộ cho hắn .
***
Hôm đó, trong lúc tôi vừa ăn sáng xong và đang ngồi thắt chiếu, thằng Toại lù lù dẫn thân đến, trên tay hắn một tờ giấy trắng phất phới theo chiều gió , hỏi tôi :
- Mày có biết viết một tờ biên nhận không?
- Tờ biên nhận để làm gì ? Tôi hỏi .
- Tao hỏi mày có biết viết hay không ?.
Hắn vặn lại, biểu lộ rằng hắn không muốn trả lời câu hỏi của tôi , cử chỉ hơi lúng túng, có lẽ vào lúc đó trong nhà không phải chỉ có một mình tôi .
Tôi nghĩ ngay việc này chắc có liên quan đến cô vợ hắn vì hắn đã hé lộ một vài điều với tôi mấy ngày hôm trước mà tôi cũng không nhớ rõ lắm. Tôi ngừng tay làm, đứng lên, lôi hắn ra ngoài hỏi nhỏ :
- Về vụ mụ vợ của mày phải không ?

- Ừ.

Hai mắt hắn tròn xoe, vẻ băn khoan suy nghĩ , sau đó tiếp tục :

- Tao quyết định bán nó cho thằng lái trâu, cái thằng cha ở bên kia sông đó. Mụ vợ thằng Sơn (mày biết mà, thằng chủ quán trọ đó) đã làm mai làm mối. Hiện thằng lái trâu đang có mặt ở quán trọ. Nó kèo nài cho bằng được một tờ biên nhận nhưng cả bọn tao đâu có ai biết viết lách gì. Tao bảo với nó là kiên nhẫn đợi tao một chút, thời gian để tao về nhờ mày giúp tao. Mày đã đến trường như thế là mày có thể viết được một tờ biên nhận phải vậy không?

- Nhưng tao lại không có bút, mực gì ở nhà !

- Không sao cả, cứ đi với tao.

Gió cuối thu thổi trên ngọn đồi, quét dồn những chiếc lá héo của chòm cây thích xuống tận giòng suối bên dưới. Hai chúng tôi rảo bước, hắn khép kín mình trong im lặng, tôi, hai tay chắp sau đít đi đằng sau hắn . Tôi cũng đã muốn, nhân danh tình bạn bè, thuyết phục hắn, dù hắn có nghe hay không đi chăng nữa, nhưng tôi lại không dám mở miệng, chẳng phải là tôi không muốn nói khi nghĩ đến thằng Cu Đe, đứa con mới 4 tuổi đầu của hắn, để bảo thẳng với hắn rằng bằng bất cứ với giá nào hắn cũng nên giữ cô vợ lại . Nhưng điều này cũng là điều thật tế nhị cho tôi vì tôi không muốn bị lôi kéo vào chuyện chẳng dính dáng đến mình nhất là tôi lại chẳng thể giúp đỡ được gì cho gia đình hắn ta trong việc mưu sinh thường nhật. Vả lại, nếu vợ chồng hắn cứ ôm khịt lấy nhau mà chết trong cảnh đói khổ thì thôi chẳng thà là cứ để cô vợ của hắn đi nơi khác sống còn hắn thì dù sao cũng có được một số tiền để xoay sở, thoải mái hơn một chút...

Đi sau hắn, tôi lại nghĩ đến hoàn cảnh của tôi hiện tại, cũng chẳng

hơn gì hắn với những loay hoay xoay trở suy tính : Vụ gặt trong năm của tôi đã phải dành ra tất cả để trang trả những món nợ bên tả, bên hữu mà tôi vay mượn. Cả nhà chỉ còn lại được ngót nghét gần 15 kí lô thóc. Dẫu thế, dù sao tôi cũng còn đỡ hơn là Toại , vì hắn, hắn không tài nào có thể trả được những món nợ đã vay mượn . Khi tưởng tượng phải chịu đựng hoàn cảnh hiện nay của tôi, tôi có cảm tưởng rằng trời sẽ đổ ụp trên đầu tôi. Tôi tự nhủ rằng tốt hơn là kể từ mùa đông năm nay tôi cũng nên đi xin làm một chân thợ mỏ trong những mỏ vàng, hay thử thời vận cờ bạc đỏ đen - chuyện này thì ở đây chẳng thiếu chỗ. Nhưng muốn cờ bạc thì cũng phải có một chút tiền vốn mà tôi thì lại chẳng có vợ để bán như anh chàng Toại bạn tôi. Nhà tôi, cũng có đàn bà, đó là mẹ tôi, nhưng khổ một nỗi là bà lại đang bị đau ốm. Hơn nữa (tôi thật xấu hổ khi phải nói ra điều này), chẳng những mẹ tôi đã già, mà lại chỉ cha tôi là người có quyền làm gì thì làm với bà ấy còn tôi chẳng chút quyền hành gì .

Đấy, vì thế mà tôi không có thể nói thẳng ra được với thằng bạn của tôi rằng nó đừng bán vợ nó...thú thực dù sao trong tôi cũng có một chút tiếc rẻ là tôi đã không lấy vợ, như hắn : tôi đã có thể, tôi cũng vậy, bán vợ tôi ...

Lúc cả hai đã ra đến đường cái, tôi bảo với thằng Toại :

- Đi trước đi, tao sẽ đến ngay. Tao phải đi mượn thỏi mực và cây bút .

- Nhớ mượn thêm bình mực nữa nghe...Hắn noí để nhắc tôi.

***

Tôi tà tà thả bộ và đến quán trọ, dưới những tàn cây dẻ, bằng ngã sân sau đầy cứt gà. Tôi tò mò muốn biết cái mặt mẹt của tên lái trâu. Nếu hắn có khả năng mua một mụ đàn bà và trâu bò thì chắc hẳn là

hắn có đầy đủ phương tiện .
Khi mở cửa bước vào phòng, tôi trông thấy một người chột mắt, má phính và đẫy đà , đáng ghét. Ngồi trước cái bàn đầy những chai rượu, hắn nhìn tôi bằng con mắt không một chút thiện cảm . Quần áo hắn dính đầy những vết mỡ được trang hoàng hình như để làm dáng bằng những dải vải có vẻ giả tạo của quân đội . Ngồi cạnh hắn là vợ Toại, mẹ của thằng Cu Te đang vạch vú cho con bú. Cô ta khép nép khiến người ta nhìn vào có thể nghĩ ra được rằng cô sẽ bằng lòng chấp thuận mọi điều kiện đưa ra về việc này. Dưới mắt nhìn của tôi thì cả hai, nhất quyết không thể xứng đôi vừa lứa . Khi trông thấy tôi, cô vợ Toại đỏ mặt. Cô ta chào tôi :
- À, anh đã đến ?
Dứt lời, cô ta cúi mặt nhìn xuống.
Chính mụ già, chủ quán đã làm công việc giới thiệu mọi người (mụ này là một mụ phù thủy thật sự chứ không phải đùa) :
- Đây, là người cháu, cháu xa gọi tôi bằng cô; anh ấy là lái trâu , anh ấy không bủn xỉn đâu...
Sau đó, mụ vỗ vào vai tôi bằng bàn tay xương xẩu của mụ rồi nói tiếp :
- Còn anh này, anh Bông , anh ấy biết viết những tờ giấy biên nhận.
- Hân hạnh! Tên lái bò lên tiếng bằng một giọng ồm ồm. Tôi không biết anh nhưng tôi xin tự giới thiệu : Tôi là Hoàng Cô Phòng, cư ngụ bên kia sông.
Tôi, cũng vậy, một cách nghiêm chỉnh tự giới thiệu và trịnh trọng nói với hắn rằng 10 năm trước đây, cha tôi cũng có rất nhiều ruộng đất...nhưng, thay vì nghe tôi nói hắn cướp lời đi ngay vào vấn đề :
- Tôi nhờ anh đến đây để viết một tờ biên nhận. Đáng tiếc rằng tôi đã

làm phiền anh việc này song hãy viết cho tôi một tờ biên nhận thật chu đáo.
A, con khỉ một mắt này! hắn dám chận lời tôi như vậy hả ! Tôi có đến đây cũng chỉ vì thằng Toại: chẳng một lý do nào khiến tôi lại phải nghe tên ba trợn này ra lệnh . Tôi tự nhủ rằng hắn đúng là một kẻ thô tục rồi vừa quay đầu đi chỗ khác vừa giận dữ cau mặt lại . Chính ngay vào lúc đó, hắn đưa một ly rượu mời tôi :
- Nào, trước hết chúng ta hãy cụng ly cái đã.
Không cách nào từ chối được; tôi cầm ly rượu một cách lịch sự, bằng hai tay.
Mới chỉ uống được 3 ly thì thằng Toại (mặt hắn lúc đó dài ra như mặt ngựa) đã chực nhào tới cạnh tôi. Để làm hắn bình tĩnh lại, tôi lấy bút (lúc này thì tôi cũng chẳng còn nhìn được rõ cho lắm) và viết nguệch ngoạc điều mà tên lái trâu muốn :

Tờ Biên Nhận
50 Wons
Tôi thừa nhận đã nhận số tiền này
đổi lấy vợ tôi
Ngày 20 tháng 10 năm 1934, năm Hợi
Chu Trương Toại
Để cho Hoàng Cô Phòng

Thằng Toại đã lăn ngón tay cái của hắn vào tờ giấy tôi vừa viết và đưa cho tên lái trâu. Tên này bảo tôi đọc lớn cho mọi người cùng nghe, sau đó hắn nhìn vào tờ giấy biên nhận một lúc lâu, rồi với một vẻ bán tín bán nghi bằng đôi mắt tròn xoe hắn hỏi tôi :

- Mày thấy như thế là đủ rồi hay sao ? Nếu như gia đình hắn kiếm được đủ số tiền mà hắn lại muốn chuộc vợ lại ...?
A, tên lái trâu này nghĩ là hắn đang ở chợ buôn bán trâu bò hay sao nhỉ? Tôi sửng sốt nhìn hắn ta, sau đó Toại bảo tôi là cứ viết thêm vào tờ biên nhận những gì mà tên côn đồ lái trâu muốn :

Dù thế nào đi chăng nữa,
tôi thề rằng tôi sẽ không bao giờ
đòi lại vợ tôi.

Sau khi đã hài lòng với những chữ được tôi viết tiếp, tên lái trâu với tay cởi tuí tiền (cái túi treo bằng một sợi dây cũ kỹ nơi lỗ khuy ở cái áo gi lê hắn đang mặc). Hắn lôi ra một sấp tiền một won, tất cả đều cáu bẩn, rồi đếm từng tờ một, đếm đi đếm lại thật cẩn thận, lật đi lật lại kiểm soát từng đồng. Mỗi lần đếm, hắn đưa những ngón tay lên miệng thấm bằng nước bọt. Những tờ giấy bạc đã ướt đẩm lại một lần nữa đến lượt thằng Toại tẩm thêm nước bọt của hắn để đếm lại lúc nhận tiền. Một ý nghĩ thoáng trong đầu tôi : muốn cho những tờ giấy bạc của ngân hàng trở thành đẹp đẽ chắc có lẽ người ta cần phải tẩm cho thật nhiều nước bọt vào.
Thật đó, tôi chẳng hề đụng đến một cắc tiền cò tiền kiếc gì , nếu tôi nói dối thì " ông bà vặn cổ tôi đi ". Có một người đã nhận được 5 wons từ mỗi phía trong việc trao đổi này: đấy là mụ già chủ quán trọ. Tôi, tôi chỉ được đúng vài ly rượu. Nhất là chính tôi, khi mọi việc xong xuôi, lại phải đưa chân tên lái trâu nữa chứ...không, thực ra tôi đưa mẹ của thằng Cu Te, đến tận đỉnh đèo, nơi nghĩa trang của làng, từ quán trọ đến đó mất hơn hai cây số .

À, tôi chẳng cảm thấy có gì vui khi mọi người đã lên đến đỉnh đèo nhất là lúc nhìn thấy con đường ngoằn nghèo ở mé dưới, dẫn vào rặng núi phía trước mặt. Nói rằng người đàn bà này ở cùng làng với tôi, cô ta đã bị bán đi và sẽ đi sống ở nơi khác...Tôi thực sự ngao ngán, như chính tôi phải ra đi. Lại nữa, cô ta đã làm tôi mủi lòng : khoác trên mình chỉ một chiếc áo đơn mỏng manh, cô ta đang lập cập trong làn gió lạnh.

- Thôi, tạm biệt mẹ thằng Cu Te!

- Chào anh!

Dứt lời, cô tiến lên trước trên con đường quanh co ; tôi nhìn thấy thân hình cô ta nhẹ nhàng đong đưa theo bước chân. Cô ta chẳng có một vẻ gì là luyến tiếc. Cô ấy ra đi như một người đi đến một nơi mà họ đã biết trước. Điều làm tôi bàng hoàng là thằng Toại, nó đứng ngay đằng sau lưng tôi, hắn không nói lời giã từ nào với cô vợ cả. Thằng Toại đứng ì ra đó, giống hệt như một cái tượng vật tổ mà người ta thường thấy dựng ngay ở cổng ra vào các làng quê, hắn như tự hài lòng với những cái nheo mắt của hắn. Đồ chó đẻ! cho dù có ở một ngày với vợ, thì dù sao cũng là vợ mình chứ! Nhưng hắn, suốt 18 năm, hắn xử dụng vợ hắn như người ta xử dụng một con bò, con trâu. Nếu hắn đã không chết đói cũng là nhờ có cô ta, nhờ sự chăm lo, tảo tần của cô ấy chớ...Song, hắn lại chẳng biết thốt ra được một tiếng cám ơn. Trời đất ơi! cái quân thô lỗ này!... thật đáng khinh tởm!

Thằng Cu Te, bấy giờ thì cha nó đang bế nó trong tay, rãy dụa khóc. Thằng bé vừa gào lên gọi mẹ, mẹ nó bây giờ thì đã đi xa, vừa đấm liên hồi trên ngực cha nó. Thế là cha nó, quân thô lỗ, xáng cho nó một cái bợp tai làm nó im, nhưng cũng chỉ được một lát để sau thằng

bé lại gào ré lên càng lúc càng dữ dội hơn.
Phần tên lái trâu, dưới hậu quả của rượu đang ngấm lên tận đầu hắn sau khi đã nói vớ vẩn một chập, hắn cáo từ một cách thật trịnh trọng :
- Các bằng hữu, tôi mang ơn các bạn thật nhiều. Tôi sẽ tìm dịp nào đó để hậu tạ các bạn.
Dứt lời, tên lái trâu chệnh choạng xuống dốc . Hắn vấp phải một cục đá và ngã lăn tròn. Phải công nhận là hắn may mắn vì nếu không có những cành cây giữ thân thể hắn lại thì nhất định là hắn đã bị rơi tòm xuống vực thẳm rồi và cái bụng tròn như một cái lọ đựng kẹo bằng thủy tinh của hắn sẽ phải bị nổ tung ra mất. Tên lái trâu đứng lên, liếm môi, hắn bị một vài cục u, và, khi quay lại nhìn chúng tôi, lộ ra vẻ e thẹn, làm chúng tôi cũng phải bật cười.
Mẹ của thằng Cu Đe lúc này cũng đã mất dạng trên đường, sau một chỗ ngoặt.
***
Thế mà năm ngày sau, cái tên lái trâu vô lại đó quay trở lại để lôi tôi đến cảnh sát. Hắn làm ăn với thằng Toại chứ đâu phải với tôi mà bây giờ hắn lại kèo nài với tôi. Hơn nữa, nếu hắn đến vào lúc tôi rảnh rang thì không nói làm gì, hắn lôi kéo tôi trong lúc tôi đang lo việc chở phân mặc dù tôi đã cố phân giải cho hắn tỉnh táo song hắn chẳng cần biết gì , bực mình tôi xô hắn ra làm hắn ngã bệt trên cỏ thế là hắn túm cổ họng tôi rồi lôi tôi đi như lôi một con bò. Nếu thực sự tôi được ăn một chút tiền huê hồng hoặc nếu tôi là người trung gian mối lái thì cũng đáng đi nhưng đàng này tôi chỉ viết một tờ biên nhận thay cho thằng bạn tôi rồi được uống vài ly rượu do chính hắn mời : như thế đủ để là một thủ phạm hay sao chớ?
Theo lời hắn thuật lại thì mẹ thằng Cu Đe đã biến dạng, vào ban

đêm, bốn ngày sau khi về với hắn, nghĩa là mới ngày hôm kia. Hắn nói là hắn không thể chợp mắt và hắn tự nhủ là cô ấy sẽ quay trở lại vào lúc trời sáng. Nhưng chờ đến hừng sáng cũng chẳng thấy tăm hơi. Sáng sớm hôm đó hắn đi tìm. Hắn tin rằng hắn bị lừa vì thế mà hắn trở lại đây. Nếu mà tôi không nói cho hắn biết cô ta đi đâu, hắn dọa tôi (lôi mặt tôi sát vào cái mắt duy nhất của hắn, răng hắn nghiến trèo trẹo) rằng hắn sẽ tự sát ...cùng với tôi!

- Nhưng tôi có phải là người bán cô ta cho anh không chớ ? Anh muốn gì hả ?

- Thằng Toại cũng đã bỏ trốn, nhưng mày, mày biết rõ là nó đi đâu! Hai đứa mày đã toa rặp để lừa tao, quân đểu giả!

- Nhưng tôi có biết nó đi đâu !

- Câm đi, mụ già chủ quán đã kể cho tao rõ tất cả rồi. Mày còn muốn lừa tao nữa hay sao , đồ thối tha!

Thế là hắn quẳng phịch tôi xuống bờ đê , rồi trong khi tôi chưa kịp phủi bụi bậm trên lưng, hắn lôi tôi sềnh sệch. Như vậy là mụ già chủ quán bảo nó đên tìm tôi vì tôi biết thằng Toại đi đâu. Mụ ta chắc sợ là phải trả lại tiền hoa hồng đã nhận nên trút tất cả trách nhiệm cho tôi . Trong cái đầu của tên lái trâu thì chính tôi đã gợi ý cho thằng Toại bán vợ để kín đáo nhận một số tiền cò mồi.

***

Quả thực thì thằng Toại cũng biến mất vào ngày hôm kia, cùng lúc với vợ hắn. Nó đi trốn, nó đi thăm bà con họ hàng của nó, tôi đâu có biết. Tất cả những gì tôi được biết về nó là việc nó đi khắp làng để trả nợ, lúc thì bằng tiền mặt, khi bằng hiện vật, những món nợ mà vợ hắn để lại, nhiều khi món nợ chẳng ra gì. Thử hỏi đấy có phải là là một trọng tội mà nó phạm phải hay không để mà nó phải bỏ làng đi

trốn ? Hay là thằng Cu Đe, con nó tối nào cũng la khóc đòi mẹ nên Toại đã bồng con đi gởi cho ông anh cả của nó. Chiều hôm nọ, Toại đến tìm tôi, hoàn toàn trong tình trạng say xỉn. Tôi cũng chẳng biết hắn uống ở đâu nữa. Chệnh choạng đi vào sân nhà tôi rồi đặt xuống trước mặt tôi một chai rượu đế, lè nhè nói :

- Này, phần mày đây .

- Nhưng...đừng làm như vậy. Tao cảm ơn mày, tao bắt đầu đói bụng đây!

Tôi xuống dưới bếp lấy 2 chiếc ly và một chén củ cải muối xong xuôi cả hai ngồi bệt dưới đất uống.

Khi đã uống hết giọt cuối cùng trong chai, Toại khởi sự nói hết chuyện này sang chuyện khác rồi rút trong tuí lấy ra 1 won chìa cho tôi :

- Nè, để cảm ơn mày bữa hôm trước.

- Cảm ơn tao ? Tôi hỏi lại .

Tôi tròn mắt nhìn hán nhưng trong lòng tôi hiểu rằng việc này có liên can đến chuyện tôi đã giúp nó. Tôi cũng ý thức được rằng thật vô lương tâm khi nhận tiền từ một vụ bán vợ mà ra. Tôi bảo với hắn rằng mấy ly rượu uống chung với hắn là đã qúa đủ rồi song hắn nài nỉ :

- Thì mình vẫn uống với nhau có gì đâu...

Sau đó hắn cứ nhét tiền vào túi tôi. Thế là tôi đành phải nhận vả lại tôi cũng có thiếu gì việc phải cần đến đồng tiền! Từ đó, chẳng còn ai gặp thằng Toại hay Cu Đe, thằng bé con hắn; mà cũng chẳng một ai nhìn thấy hai cha con nó dẫn nhau bỏ làng ra đi .

***

Đầu đuôi chỉ có thế mà cái thằng lái trâu cộc cằn này lại buộc tôi phải

đi tìm cho ra thằng Toại ! Hắn nắm cứng cổ họng tôi rồi cứ thế kéo tôi đi đến nỗi làm tôi muốn nghẹt thở. Người trong làng bắt đầu bu kéo lại nhìn màn kịch của hắn và tôi. Tôi cảm thấy chẳng một chút nào hãnh diện trước cảnh đó, tự nhiên mặt tôi đỏ bừng lên hệt như tôi thật sự là một kẻ phạm tội. Tôi cũng cảm thấy được rằng nếu như tôi kháng cự mạnh thêm một chút nữa thì tên lái trâu này dám nổi nóng làm càn nên tôi đành cứ để mặc nó lôi đi cho đến tận cạnh bờ con suối, lúc này thì nó cũng nhận ra được rằng nó chẳng phải cần cưỡng buộc gì tôi nên bỏ tôi ra, tiếp tục rảo bước vẻ hơi lúng túng. Hắn chỉ muốn tôi đi theo hắn đến đồn công an .

Cả hai chúng tôi đi khoảng 4 cây số, hắn đi trước, tôi lẽo đẽo theo sau, im lặng. Trong caí vùng núi non lạc lõng này, chẳng một bóng người. Rừng cây sặc đốm màu của mù thu, đỏ, vàng và gío, thỉnh thoảng, những trận mưa lá khô ào ạt rơi. Mặt trời đang lặn đỏ trên những chỏm núi xa xa, cả khoảng trời nhuốm màu lửa rực. Những tảng đá lăn từ chỏm núi thẳng đứng rơi lõm bõm dưới những khe suối, đấy là tất cả những gì mà cà hai chúng tôi nghe được. Có một cái gì buổn thảm trong sự yên tĩnh này. Một con chim trĩ đực bay lên bên phiá phải, một con chim trĩ cái bay bên mé trái...Trên đường , tên lái trâu và tôi bước chậm rãi, chẳng một chút nhiệt tâm.

Lúc tôi và hắn với tấm thân béo phì ụch ịch lên đến được tận đỉnh đèo thì cà hai đều đã muốn đứt hơi. Tên lái trâu ngồi bịch xuống cỏ thở dốc như ...trâu. Cơn giận của hắn cũng đã biến mất lúc nào không biết nữa. Thò tay vào túi lấy ra gói thuốc lá, hắn, với giọng thật nhỏ nhẹ bảo tôi :

- Mày chắc cũng mỏi chân lắm phải không ? Ngồi xuống đây, nghỉ thở một chút!

Tôi ngồi xuống, cạnh hắn rồi châm điếu thuốc hắn vừa mời. Còn đến 6 cây số nữa mới đến; chắc chắn là chúng tôi không thể đến kịp trước khi mặt trời lặn rồi.

- Tao thật sự buồn vì việc đã xảy ra lúc nãy.

- Thôi, bỏ chuyện đó đi !

- Nhưng thật sự, mày có biết thằng Toại đi đâu không ?

- Rất có thể là nó đến nhà ông anh cả của nó, ở Phước Ninh.

Khi nghe tôi nói câu này, hắn như thực sự hài lòng đến nỗi làm cho những thớ thịt trên mặt hằn co giật lại đến nỗi làm cả khuôn mặt hắn méo mó, rồi hắn tuôn ra một tràng than thở để giải thích : tất cả không phải là chuyện tiền nong bị mất , mà vì, một người đàn bà như vợ thằng Toại, không bao giờ hắn có thể tìm được người thứ hai. Vì hắn góa vợ, hắn đã đi tìm một người đàn bà bề ngoài đường được, vì hắn muốn giao v quán rượu của hắn cho người đàn bà này trông nom. Trong vài ngày thử thách vừa qua, hắn đã nhận ra được rằng mẹ thằng Cu Đe có khiếu buôn bán, hơn nữa, trong vai trò người vợ, cô ta rất giỏi. Dù rằng chỉ vài ngày với cô ta nhưng cũng đủ cho hắn nhận ra rằng : chưa bao giờ hắn gặp được một người đàn bà dễ thương và gợi cho hắn một sự trìu mến như thế.

Hán thật bằng lòng vì hắn đã sắm sửa cho cô ta những bộ váy lụa và cho cô ăn những miếng sườn bò. Hắn muốn tìm lại được cô - ngay cả là hắn sẽ phải hao tốn tiền bạc thêm nữa - chỉ vì cô đã làm cho hắn thấy một sự thiếu thốn lớn lao. Hắn không có ý định đòi hỏi thằng Toại phải trả tiền lại cho hắn (như thế là thằng bạn tôi chẳng phải lo về chuyện này). Sau đó, tên lái trâu hỏi tôi với một giọng khiến tôi hơi bực mình :

- Nói cho tao biết tất cả những chỗ mà thằng Toại có thể đến đó.

Tôi, tôi chẳng đáp lại gì mà chỉ yên lặng hút thuốc. Rồi hắn tiếp :
- Bộ mày không nghĩ là hai đứa nó đã sắp xếp với nhau à, tụi nó biến mất cùng một ngày mà ?
- Nhưng làm thế nào cách nhau đến cả mười lăm, mười sáu cây số mà tụi nó lại có thể thu xếp được với nhau ?
Mặc dù với cái lối trả lời có vẻ ngang ngang khó chịu của tôi hắn vẫn cứ tiếp tục nói với vẻ thất vọng :
- Đấy chính là vần đề mà tao cũng đã đặt ra. Nếu tao là thằng Toại thì tao sẽ biết được vợ tao đi đâu.
Tên lái trâu nói bằng một giọng màu mè trong âm điệu của một đứa trẻ con thường luôn được nuông chiều nhưng vừa mới bị quở mắng. Cái thằng đãy đà như vậy, bệnh thất tình đã làm cho hắn bé teo lại. Như bị lột hết mọi phương thế, hắn rình đợi từng lời nói của tôi, hy vọng (biết đâu chừng ?) những lời nói của tôi sẽ mang lại cho hắn một chút hy vọng .
- Mày biết nhà anh cả thằng Toại ở đâu không ? ở Phước Ninh à ?
- Tôi có một người chú, ông ấy cũng vậy, cũng ở dưới đó.
- Nếu vậy thì mình đi xuống, uống một chén, ngày mai mình đi Phước Ninh sớm. Thằng lái trâu nhanh nhẩu nói như người đang sắp chết đuối vớ được phao.
- Đồng ý.
Tôi hời hợt trả lời hắn , trái với ý nghĩ của tôi và nhìn về hướng tây. Mặt trời vừa biến dạng, vùng thung lũng đã bị nhòa sau màn sương đủ màu đủ sắc. Mỏm núi rực chói những tia sáng còn lại của một ngày làm như có vẻ rung rinh vì đang phẫn nộ. Tiếng rì rào thoáng nhẹ của những chiếc lá khô rơi trên đầu chúng tôi.
Tên lái trâu ngồi xổm dạy, suy tính cho những dự định của hắn vào

ngày hôm sau.

Nhưng theo tôi suy xét (và tôi cũng đã suy đi xét lại cả ngàn lần trong đầu) thì thằng Toại , không, chắc chắn nó không đến nhà ông anh cả nó ở Phước Ninh đâu.
Troyes 22.8.2007 - Paris 25.8.2007

TỪ VŨ

Kim Yu-Jong

Mưa Rào

Dịch giả : Từ Vũ

Phỏng dịch theo truyện "Sonagi"- Rain Shower - (1935) của Kim Yu-Jong

KIM YU- JONG
(1808-1937)

Sinh ngày 22 tháng Giêng năm 1808 tại Shillé, một làng nhỏ ở một vùng núi phía bắc Nam Hàn, trong một gia đình khá giả. Kim Yu-Jong, mồ côi sớm, sau những năm theo đuổi học vấn tại trường Trung học Humoum tại Séoul và sau đó năm thứ 1 tại đại học Yonsei . Từ đó trở đi Kim Yu-Jong sống lang thang nay đây mai đó chia xẻ cuộc đời ông với những kẻ nghèo khó nhất trong giới nông dân khi mở trường dạy học, giao du với những người bán rượu rong

(deulbyong'i) và sáng tác trước khi qua đời vì bệnh lao vào năm 1937.

Công trình văn chương của ông thật ngắn ngủi nhưng sáng chói, cô đặc, gắn bó, tương phản, nên thơ, đầy sức sống: Khoảng 30 truyện ngắn được viết vào 4 năm cuối cùng của ông với những chủ đề về sự lao động nhọc nhằn, khốn khó, đời sống vợ chồng của giới nông dân nghèo khổ...

Những truyện ngắn này đã đưa ông lên hàng danh nhân của nền văn học Hàn quốc thế kỷ thứ XX.

Mưa Rào là một trong những truyện nổi tiếng của Kim Yu-Jong mà tôi được đọc khi tình cờ tìm thấy trong tủ sách của một cô con gái tôi hiện sống tại Toulouse.

Truyện đã làm tôi liên tưởng đến nhiều người đàn bà Việt Nam hiện tại đang phải sống nhẫn nhục trong những hoàn cảnh tương tự.

TỪ VŨ

Paris, 10.8.2007.

MƯA RÀO

Mặc dù những đám mây nặng đang tụ tập trên bầu trời, báo trước cơn mưa sắp tới nhưng mặt trời vẫn tiếp tục sức nóng thiêu đốt ngôi làng trên vùng núi này như để sẵn sàng ngấu nghiến sau khi đã

nướng chín. Thỉnh thoảng một cơn gió mạnh nổi lên từ các thửa ruộng làm lay động dữ dội những vòm cây . Những nông dân đã lũ lượt rủ nhau đi làm trên những cánh đồng quanh làng. Một sự yên lặng buồn tẻ bao trùm, chỉ duy nhất vang lên từ những cây dương tiếng kêu chói tai của những con ve, ki ki ki ki, như đánh nhịp đời sống nông thôn nơi mà hết năm này sang năm khác, càng ngày càng khó nhọc hơn.

Ngồi trước ngưỡng cửa ngôi chòi lá mà anh ta đã phải trả với giá 5 wons (tiền Hàn quốc) vào mùa xuân năm nay, cầm kê trên nắm tay phải, Trương Hô ngắm cô vợ trẻ của anh. Ngồi sổm ngay trên nền đất nện, vợ anh đang lau rửa những củ khoai tây, là món ăn buổi tối của hai vợ chồng. Khuôn mặt người đàn ông, hằn dấu vì những khó nhọc của việc đồng áng, đang chứa đầy những nét giận dữ. Nhiều đêm thức trắng mà anh vừa phải trải qua đã làm mặt anh trở thành xanh tái.

Thêm một lần nữa, anh lại hỏi cô vợ bằng một giọng gay gắt :

- Thế là mày không thể nào xoay sở được cho tao 2 wons à ?

Vợ anh ta không trả lời. Cô ta vẫn tiếp tục kì rửa những củ khoai, im lặng như một cô dâu mới vừa về nhà chồng.

Phải trả lời cái gì chứ, được hay không được, sao lại im lặng như vậy nhỉ ! Cơn giận sôi sục trong đầu Trương Hô . Trong làng này anh là một kẻ lạ đến đây một cách ngẫu nhiên, chẳng một ai muốn cho anh vay mượn gì, ngay cả phải trả tiền lời thật cao, lại cũng chẳng ai muốn mua lại căn chòi của anh đang che mưa tránh nắng này. Anh không thế tài nào bán lại được giá 3 wons, ngay cả 2. Anh cảm thấy là mình đang bị bó tay trong khi cô vợ anh, thật vậy, đâu đến nỗi xấu xí gì, nhất định phải tìm ra được 2 wons mà anh đang cần ! Hy vọng

duy nhất của anh đặt nơi người vợ, nhưng - anh thấy rằng không thể còn chịu nổi được nữa ! - vợ anh hình như chẳng thèm để ý đến những lời anh nói .

Xoay người, bất thình lình , anh ta hét lên :

- Như thế là mày nhất định không muốn kiếm tiền cho tao phải không ?

Cũng lại không có tiếng trả lời.

Cơn giận bùng lên, Trương Hô bật dậy, mắt đỏ ngầu như lửa , chụp lấy cây gạy mà anh đang dùng để chống chiếc giỏ dựa vào tường, rồi, như một cơn lốc nhẩy chồm về hướng cô vợ.

- Đồ đĩ ngựa, có vợ để làm gì ? Mày không biết làm thế nào để đỡ đần khi chồng mày đang có viêc lo nghĩ hay sao ? Đâu phải mày chỉ biết ngủ với chồng mày thôi , mày không biết như thế hả ?

Hét xong, Trương Hô xáng cho cô vợ một cú trên thắt lưng. Tiếng kêu đau đớn của chị vợ vang lên , vượt khỏi hàng dậu - một màn chắn thưa thớt . Cây gậy lại như tự động rơi xuống trên gót chân, trên mông đít cô vợ trẻ đang ngồi sổm.

- Đồ khốn kiếp, mày có biết là bao lâu nay tao yêu cầu mày việc này không ?

Trương Hô lại giơ chiếc gạy lên cao, gầm gừ như một con hổ.

Bật lên một tiếng hét, cô vợ vùng chạy như bị ma đuổi vèo một cái đã đến tận chiếc cửa thưa nhỏ của hàng dậu . Vừa khóc vừa chạy , nhiều lần như muốn ngã, cô ta chạy nhanh xuống dốc, vượt chiếc lạch nước, lao vội vào con đường dẫn về hướng cánh đồng trồng đậu nành phía trước mặt.

- Mày tưởng là mày thoát được tay tao hả ?

Tiếng hét từ xa đàng sau lưng vẳng lên làm cô vợ ngừng chạy. Cô ta

ngoảnh lại, nhìn về phía anh chồng đang đứng giữa dốc trên chiếc cổng rào, tay săm săm chiếc gạy. Như một đứa trẻ bị lỗi, cô vợ lẩm bẩm trong miệng điều gì đó mà cô cũng không biết. Như sợ chồng sẽ đuổi theo, sau cùng cô ta cũng lên tiếng :
- Tôi đến nhà mẹ của Xuân Đôn .
Rồi với cớ này, cô tất tả quay đi.

* * *

Cô ta cũng chẳng hiểu nguyên do nào mà chồng cô lại cần thật gấp 2 đồng wons như vậy. nhưng đối với cô, so với vài xu mà cô kiếm được, đây là một số tiền khổng lồ. Mỗi buổi sáng khi vừa mở mắt, cô đã phải chụp lấy chiếc túi của cô, vội vã trước mọi người, tất tả đi vào núi để hái hết gòc này đến góc khác vài cây hiếm mà người ta đi tìm, như cây rau hoa chuông hay rể cây sâm núi . Chân thì mang một đôi dép quê kệch bằng rơm, cô leo bám trên những triền đồi hiểm trở của vùng núi tối tăm này . Mồ hôi đổ giọt, người ta có thể nghĩ được rằng từ tấm thân mỏng manh của cô đã phải xử dụng hết sức mà nó đã chứa đựng từ thời thơ ấu.
Như ngăn trở bước đi của cô, chiếc váy cũ kỹ một lần vải mỏng manh như dán vào ngực, vào đùi . Những cây ngấy làm lột da bắp chân đẫm mồ hôi của cô. Và cái nặng nề của một mùi gì đó xông lên từ đất làm cho cô nghẹt thở. Cho dù như thế, không điều gì giống như một sự thở than đến trong tâm trí của người đàn bà trẻ đã làm hết những gì có thể được để sống này.
Ngược lại, khi cô vừa chợt nhận ra một hai mầm rau hoa chuông chồi lên giữa đám cây rừng chằng chịt - hình ảnh này làm cô chợt

tưởng tượng đến cây đậu mọc giữa sa mạc -, làm cô ta không thể ngăn được nụ cười rạng rỡ trên đôi môi cô.
Để trèo được lên những tảng đá lớn, cô phải bàm vào rễ những cây leo. Cô cởi chiếc áo khoác bằng vải bẩn thỉu đẫm mồ hôi, buộc vào thắt lưng. Cô đi ngược đi xuôi trong những dãy núi của vùng Khang Vân nơi đầy beo cọp , như người ta đồn; nhiều khi từ đâu bỗng nhiên chồm ra. Chiếc váy của cô giở tung do những làn gió từ thung lũng thổi lên, bị dính chặt vào những bụi gai. Nếu như những bông hoa của những cây leo mà có mắt thì chắc chắn chúng cũng phải bật cười. May mắn thay, chẳng có gì khác , trong cái xó rừng núi tăm tối này chỉ có những con chim cu gáy cười ghẹo cô mà thôi.
Tất cả những gì mà cô hái được suốt cả một ngày cũng chỉ vừa đủ để đựng trong một hoặc hai chén cơm . Cô xuống núi, quay về làng để đi từ quán này sang quán khác đổi lấy một chén lúa mạch. Nhưng vào mùa này lại chẳng cò gì để hái. Cô đành phải giã gạo thuê cho những chủ trại. Suốt một ngày làm cũng chỉ cho cô được một bát lúa mạch để chia sẽ với chồng cô ta. Trong lúc đó, Trương Hô, để giết thời giờ, ngồi không ở nhà, bởi lẽ chồng cô chẳng có được một mẩu đất để cầy cuốc. Cứ như thế, ngày tiếp ngày .
Trong hoàn cảnh như thế, dù cho có chặt cổ cô ta đi chăng nữa, cũng chỉ có thể lấy được một chút máu, chứ chắc chắn không thể có được 2 wons mà chồng cô đang cần.
Làm cách nào, chẳng lẽ lại đi vay lúa rồi bán để có được 2 wons ? Cả làng này, hoạ may chỉ có một người có được số tiền này : mẹ của Xuân Đôn . Bà ta, mọi người sầm sì sau lưng bà với một sự ghen tị : bà ta đã chẳng tự làm số phận mình thay đổi bằng chính cái thân mình của bà ta hay sao ?

Cô vợ của Trương Hô chẳng một chút vui thú nào với ý định đến xin xỏ gì với người đàn bà đang sống một cách se sua trong khi chính bà ta lại rất nghèo. Cũng chẳng hiểu sao nhưng cô vợ trẻ này lại cảm thấy rằng mình sẽ làm một điều đáng chê trách gần như chuyện trộm cắp . Mẹ của Xuân Đôn cũng cùng gốc gác như cô ta, con một nhà nông nghèo khổ nhưng từ ngày bà ta được trời cho - và từ cái cửa quần của thầy Lý, người giầu nhất vùng - bà ta trang điểm bảnh bao, chưng diện áo quần, không cần phải lo đến thức ăn thức uống... nói chung lại, bà đang nằm trên đống vàng. Phần cha của Xuân Đôn , chồng bà ta thì nhắm mắt, cảm ơn trời . Ông ta bỏ công việc đồng áng đã chỉ có thể đem lại cho ông sự bần khó, để ông Lý cho ăn cho mặc. Đúng là ông ta đã trúng số. Nhưng thực tế; những lý do chính đã làm cho cô vợ của Trương Hô không muốn gặp mẹ của Xuân Đôn lại là việc khác.

Cuối mùa xuân năm ngoái, vào một buổi tối trăng lên, Trương Hô thì đi xem lễ hội tinh tú. Trời đã khuya mà anh ta vẫn chưa về. Cô vợ trẻ ở nhà chờ anh không được đành lên giường một mình và nghĩ rằng anh sẽ ngủ ở đâu đó. Rồi trong lúc cô đang ngủ, một người đàn ông, như một con bò rừng, chồm lên người cô. Trên thân thể cô, người đàn ông lay động vội vã. Kinh ngạc, cô vợ trẻ của Trương Hô kêu thét lên làm người đàn ông phải tháo chạy, bỏ dở công trình vừa chớm khởi sự. Người trong làng, với tâm hồn vốn dĩ trong trắng, chẳng ai quan tâm nhiều đến chuyện này. Nhưng chỉ vài ngày sau là cô vợ Trương Hô đã biết được tác giả của việc phạm tội này không ai khác ngoài thầy Lý. Cũng chình vì lý do này mà vợ Trương Hô không muốn đến gặp mẹ Xuân Đôn, người chẳng dính dáng gì đến sự cố. Mỗi khi gặp bà ta cô bối rối, đỏ mặt đỏ mày vì cô nghĩ rằng cô

đã phạm một lỗi rất trầm trọng đối với người cũng là đàn bà như cô. Mỗi lần thầy Lý khệnh khạng trước mặt cô và thốt ra những lời như : " Anh ; em biết mà, anh có 3 chiếc váy và 4 đôi vớ ", cô vợ của Trương Hô nghĩ mình là mục tiêu của những lời chế diễu. Cô cũng nghĩ rằng mẹ Xuân Đôn cũng biết được chuyện đã xảy ra, và bà ta cũng lại có thể nghĩ đây chính là ý đồ của cô nữa. Cô vợ vô tội của Trương Hô , trong sự rối rắm của cô , đã không dám ngước mắt nhìn lên được nữa.

Nhưng tận sâu thẳm tâm hồn, cô tự nói với cô, nếu mà cô muốn thì bây giờ cô đã ở địa vị của mẹ Xuân Đôn, bây giờ cô đang nằm trên chiếu vàng. Nghĩ như vậy rồi cô cắn môi vì đã bỏ qua một dịp may hiếm có, cô cảm thấy một sự hối hận cay đắng trong cô. Thêm nữa, chẳng thà là nuốt nhục còn hơn là phải tiếp tục chịu đựng những trận đòn dữ tợn của thằng chồng càng ngày càng hung bạo ?

Cuối cùng cô quyết định đến tìm mẹ Xuân Đôn.

Cô vợ trẻ của Trương Hô tiến vào một con đường với hai bên là hai hàng cây liễu nằm giữa những cánh đồng. Trong thâm tâm cô, cô e rằng cô đến mà cũng sẽ chẳng được gì .

* * *

Đối với một thôn nữ , cô ta xinh đẹp, nhỏ nhắn , dong dỏng cao. Người trong làng nói với nhau rằng nếu cô đừng ăn mặc bó chặt một cách thảm thương như một bó củi và đừng toát ra một cái mùi làm ngay cả một kẻ vô lại cũng phải che mặt xấu hổ thì cô ta đã có một cuộc sống ngon lành rồi. Cô đi thong thả, giữ tà váy lúc bằng tay phải lúc tay trái, chú tâm để không một mảnh da thịt nào lộ ra.

Những đá mây nặng nề, đang đe dọa phủ kín bầu trời. Mây chất đầy trên những hẻm núi, rối rắm trên những ngọn núi , làm cho cảnh vật trở thành ảm đạm . Tiếng chó sủa vẳng lại từ xa, những ngọn núi làm vẳng lại. Mây mỗi lúc một nhiều và thật nhanh cơn mưa kéo đến.
Cô vợ trẻ của Trương Hô chạy vội tránh mưa dưới hàng cây dẻ trên lề đường đưa mắt nhìn về phía dưới, nhà của mẹ Xuân Đôn vẫn còn xa. Đấy là một căn nhà tranh dễ thương, ngồi ngay trên một mõm đất lồi ra về hướng bắc, được bao bọc bởi một hàng rào cao. Chiếc cổng vào sân nhà đóng kín : Mẹ Xuân Đôn đi đưa cơm tối cho hợp tác xã vẫn chưa về. Vợ Trương Hô đứng bất động không biết phải làm gì. Những hạt mưa chảy dài trên má, chui cả vào nịt vú . Gió đập vào thân thể cô những luồng thật ẩm lạnh như đá. Chiếc váy của cô đã ướt đẫm dán dính vào đôi ngực, đôi mông, đôi chân để lộ ra hình dạng thật rõ rệt.
Mẹ Xuân Đôn vẫn chưa về. Cô vợ trẻ của Trương Hô bắt đầu ngáp ngủ vì chán nản. Bỗng chợt cô nghe tiếng chân, về phiá trái. Quay đầu lại và thật nhanh, cô ẩn mình vào một thân cây.
Cái bụng đi trước như hình dạng một chiếc lọ tròn, phần thân sau lắc lư, tay thì che một chiếc dù làm bằng giấy dầu, thầy Lý bước hướng vào lối nhà mẹ Xuân Đôn. Đấy là một người đàn ông béo lùn , tuổi chạc 50 với bộ râu dậm, ông ta có dáng đi khá chững chạc . Đầu đội một chiếc mũ chùm đầu bằng cước mà người ta không thấy một người nào trong làng đội, đấy có nghĩa ông ta là một vị công chức . Đến nhà mẹ Xuân Đôn, ông ta đẩy chiếc cổng rào và tiến vào nhà như thể đây là nhà của ông ta.
Nhìn thấy vậy, cô vợ trẻ của Trương Hô tự cảm thấy một có cái gì đau nhói trong lồng ngực. Cô, phần cô với cuộc sống của một con

chó, bị đánh đập, bị ngờ hoặc , bị khinh miệt , trong lúc mẹ Xuân Đôn thì lại được cưng chiều gấp hai, từ trong nhà ra đến ngoài đường, khi bà đi ra khỏi nhà, bà ta thật đỏm đang ... Hai người là hai thế giới khác nhau ! Sự may mắn mà mẹ Xuân Đôn có được đã làm cho cô vợ Trương Hô ganh tỵ lại thêm vào đấy cô ta bị giằng co giữa sự hối tiếc và lòng ham muốn. Đời sống cô ta, cô tự nhủ, đã có thể thay đổi khác ngày hôm nay.

Cô nhìn về hướng nhà mẹ Xuân Đôn với vẻ lơ đãng rồi để lộ ra một tiếng thở dài.

Nước mưa chảy ào ào trên triền dốc. Bùn đã ngập đến cổ chân cô. Cô rùng mình vì mưa đã làm cô ướt đẫm từ đầu đến chân.

Cô rùng mình lo lắng, rồi yên tâm rằng chung quanh không có ai khác ngoài cô ra, sau cùng hướng về căn nhà tranh với cái nhìn như một thử thách. Cô suy nghĩ : trong nhà nhất định chỉ có thầy Lý, vì lẽ cửa rào không đóng kín và quần áo giặt còn vắt vẻo trên giây phơi; tất cả đều như báo hiệu rằng chỉ có mình ông ta. Thu hết can đảm, cô chạy vội vàng dưới mưa, vượt chiếc cổng rào. Trước ngưỡng cửa cô lên tiếng gọi :

- Mẹ Xuân Đôn ơi, bà có nhà không ?

Hiển nhiên là cô không nghe tiếng trả lời của nữ chủ nhân căn nhà ngược lại, thầy Lý đang có mặt ở trong phòng của nữ chủ nhân căn nhà thò đầu ra nhìn . Ông không thể tin được dưới mắt ông ta dù rằng ông không thể mở rộng được đôi mắt mình cho lớn hơn nữa. Nhìn cô vợ trẻ của Trương Hô bằng cập mắt láo liên từ đầu đến chân, từ ngực đền bụng...Một nụ cười làm khuôn mặt ông ta linh hoạt hơn. Tiến ra khỏi phòng và như một lời trấn an ông lẩm bẩm :

- Mẹ Xuân Đôn à ? Bà ấy vừa đi xong...Bà ấy sẽ về ngay . Cô đợi

một chốc , vào đi...

- Bà ấy đi đâu vào lúc trời mưa gió như thế này ?

- Đi xuống kia...nhưng bà ấy về ngay đấy ...

- Thế mà tôi lại chắc chắn là bà ấy có nhà..., cô vợ trẻ của Trương Hô lẩm bẩm làm ra vẻ như thất vọng. Rồi lưỡng lự một chút, cô lùi lại một bước như chực đi. Với giọng nói như một con chim mai-hoa, cô lên tiếng :

- Tôi trở lại lần sau. Chào ông !

- Nhưng cô chờ một chút đi, bà ấy bảo với tôi sẽ về ngay mà !

- Tôi sẽ trở lại .

- Không mà, cô đợi một chút ! Hãy nghe tôi đi !

Ý nghĩ cô ta sẽ ra đi làm cho thầy Lý không còn giữ gìn gì nữa : Ông ta chẳng cần ý tứ luẩn quẩn gì nữa và tất cả mọi phương pháp đều tốt miễn sao giữ được người đàn bà trẻ này ở lại. Dịp may như thế này không thể xảy ra hai lần được : Cô ấy đến một mình, dưới trời mưa gió lại ở tại một nơi vắng vẻ như thế này. Chẳng còn kềm chế nữa, ông quẳng chiếc tẩu hút thuốc vào một góc phòng phía sau lưng, ôm choàng thân thể người đàn bà và lôi xổ vào phía trong.

Cô vợ trẻ của Trương Hô kinh ngạc, thử tìm cách gỡ ra.

- Nhưng..sao ông lại làm như vầy ? Bỏ tôi ra, làm ơn bỏ tôi ra !

- Đợi ở đây ! kiên nhẫn một chút !

Thầy Lý chừng mắt như để trấn an, vẫn ôm choàng người đàn bà trẻ nhưng nới lỏng vòng tay một chút .

Bây giờ thì tay phải ông ta gì chặt người đàn bà vào người, tay trái giữ quần, vì quần không có giây nịt đang như muốn tuột ra. Tìm mọi cách sau cùng ông cũng lôi được cô vợ trẻ của Trương Hoa vào trong rồi với tay khoá chặt cửa phòng lại.

Bên ngoài, cơn mưa ào ạt quất trên những cây bắp cải; những chiếc lá cây cuống loạn trong cơn gió. Những cơn sấm chớp gầm gừ như trút xuống từ trên đỉnh cao của rặng núi, làm rung chuyển tận nền đất của căn phòng. Buổi chiều chấm dứt .

Một lát sau, thầy Lý thở ra một hơi dài bộc lộ sự hài lòng của mình. Ông ta tự thán phục rằng sau cùng ông cũng khuất phục được cô ta. Ông cảm ơn trời mưa vì nhở vậy mà người đàn bà trẻ này đã không chống cự quá sức ông, cô ta đang nằm dài, ngoan ngoãn, quấn vào đầu gối ông ta, chìm vào sự mệt mỏi.

Ông nhìn cô vợ Trương Hô rồi mỉm cười hài lòng. Người đẫm mồ hôi, cô ta hình như nóng lắm thì phải. Thầy Lý với tay lấy ở móc áo một chiếc sơ mi của mẹ Xuân Đôn, rồi cẩn thận thấm mồ hôi, từ đầu đến chân, cho vợ Trương Hô.

- Em được 19 tuổi phải không ? Lý lên tiếng với một giọng lẳng lơ.

- Ph...ả..i.

Dưới bàn tay của thấy Lý, người đàn bà trẻ bất động như chết.

Sau một hồi lau chùi cẩn thận, Lý lại buông tiếng thở dài và châm một điếu thuốc.

- Kể cho anh nghe, thằng chồng hèn mạt của em, nó đánh em cả ngày phải không ? Vì không có câu đáp lại, ông ta tiếp tục :

- Rồi em làm sẽ xử sự như thế nào, chẳng lẽ em cứ tiếp tục như vậy hay sao ? Chẳng ai thể đoán được chuyện gì không may sẽ xảy ra, nếu nó đánh đập em chết thì em cũng chẳng thể nào than vãn gì được nữa. Nếu em lo nghĩ một chút cho tương lai của em thì hay nhất là quẳng thằng đó đi...

Lý thuyết một hơi dài làm như hắn ta thực tâm lo lắng cho số phận của người đàn bà này. Sau đó, bằng một giọng tò mò Lý lên tiếng :

- Hình như là em có một đứa con bị chết khi vừa sinh ra phải không ?
- Ư..ư..
- Người ta bảo lúc đó là em cũng chẳng lớn bao nhiêu...
Một màu đỏ ửng lên vì thẹn trên trán người đàn bà trẻ, cô quay đầu đi chỗ khác, chẳng biết trả lời như thế nào .
Lý không nhấn mạnh thêm gì ở chuyện này nữa. Hắn chợt ngửi thấy một mùi lạ lùng xông lên như mùi củ cải thúi. Hắn không lưu ý đến điều này từ lúc đầu nhưng bây giờ thì hắn có cảm tưởng là mùi hôi đó đang quấy rối hắn . Nhíu cập chân mày , chỉ về chiếc rốn của người đàn bà trẻ bằng chiếc tẩu thuốc mà hắn đang cầm trên tay, Lý la lên :
- Này, nhìn đám cáu ghét bẩn thỉu này ! Em không thể rửa ráy được một tý hay sao ? Nước ở đây đâu có thiếu thốn gì !
Hắn tặc lưỡi, như bộc lộ một sự đáng tiếc vì việc này đã làm thiệt hại đến sự vui vẻ mà hắn đang có.
Khi, cô vợ Trương Hô, muốn chết vì xấu hổ, đứng dạy để mặc váy vào, Lý nổi nóng : giật tung quần áo của người đàn bà, ném vào một góc phòng, kéo cô ta lại nơi mà cô đã bị tấn công lúc nãy. Sau đó Lý xuống giọng, nhẹ nhàng quở trách làm như cô ta là một đứa con gái của hắn :
- Chỉ hay lăng xăng ! Em không thể yên được một chút hay sao hả ?

* * *

Vợ Trương Hô rời căn phòng. Cô ta đã ở trong căn nhà này chỉ không đầy một giờ đồng hổ. Trời vẫn mưa như trút nước.
Cô đã để lại tất cả mồ hôi trong người cô nhưng đây không phải là

việc phí công mà ngược lại, cô ước tính là mình đã có được một điều may mắn lạ lùng.
Cô nhún vai, nở nụ cười , chưa bao giờ cô gặp phải một sự nhuc nhã như thế, thêm vào đó một cảm tưởng mà cô vừa phải chịu đựng, cô có nhiều lý lẽ nhất để hài lòng. Điều may mắn nào cũng đòi phải có một phần cống hiến , cô sẽ chấp nhận chịu đựng cả trăm lần như vậy nếu cái giá đổi lại là chồng cô không còn đánh đập cô nữa mà cả hai sẽ sống hoà thuận với nhau. Bây giờ thì cô thấy rằng thầy Lý là một người đáng kính trọng bởi vì ông ta là một ân nhân, một người che chở cho cô. Tất cả sự phiêu lưu vừa rồi làm đầu óc cô quay cuồng : Cô sẽ trở thành một nhân tình của thầy Lý đổi lại một thửa ruộng mà ông ta sẽ cho chồng cô, rồi ngày mai, cũng vào giờ này, cô có cái hẹn với ông ta ở nhà mẹ Xuân Đôn, ông ta sẽ cho cô 2 wons. Lời hứa của ông ta làm cô nhẹ hẳn người, như một cách để quẳng đi được cái gánh nặng mà cô đang phải chịu. Nhưng duy chỉ một điều, nếu ngày nào mà chồng cô khám phá ra được việc thậm thụt này chắc chắn cô sẽ bị đánh nhừ tử...
Vừa sung sướng lại vừa lo âu, cô tất tả chạy về nhà, như một con linh dương, dưới cơn mưa.

* * *

Trương Hô đang ngồi bệt trên ngưỡng cửa, cơn giận dữ vẫn chưa rời khỏi anh ta.
Tại An Dư, làng quê nơi anh được sinh ra, mùa màng thất bát hết năm này sang năm khác . Nợ nần đầy người, anh đã phải sống dưới sự đe doạ ngày càng nặng nề của những chủ nợ.

Ba năm trước đây, Trương Hô quyết định bỏ trốn, vào một đêm, để lại tất cả, đồ đạc, nhà cửa . Không một xu dính túi, anh lang thang hết vùng này sang vùng khác với ý định tìm một nơi mà cuộc sống tốt đẹp hơn, lôi theo trong tay anh cô vợ trẻ. Trong tình cảnh như thế mà anh đã đến làng này. Nhưng đâu tình cảnh cũng vẫn chẳng có gì thay đổi : khi bàn tay anh rờ vào một chiếc cán cuốc, chỗ khác hay ở đây , anh không cảm thấy một chút gì thiện cảm với nó được nữa. Duy nhất vẫn chỉ những tối tăm của lo âu, đói khát nhào tới vây bủa anh. Chẳng một ai biết điều nhường nhịn lại cho anh một khoảnh đất nhỏ; chẳng một ai muốn thuê anh làm công , mà nói cho ngay thì việc đồng áng cũng chẳng đủ nhiều ngay cả cho những người đó nữa. Trong những điều kiện như thế làm sao anh có đủ để sinh sống. Thêm nữa, anh ta lại còn lao đầu vào việc cờ bạc đỏ đen, trò chơi này cùng lúc với sự nghèo khổ đã tàn phá dữ dội cuộc đời những người nông dân nơi các vùng thôn dã.

Trương Hô nghe nói rằng ngay trong thời gian này một số tiền lớn đang được đặt cuộc tại một địa điểm trong vùng núi ở mé dưới. Anh mơ tưởng sẽ làm giầu...nhưng muốn giầu, bây giờ anh cần phải có trong túi một số tiền là 2 wons. Nếu anh tìm ra được 2 wons, biết đâu chừng sau cùng anh cũng sẽ giầu như ai? Nếu mà anh thắng được 30 hoặc 40 wons, anh sẽ trả được gần hết nợ nần, mua quần sắm áo rồi sau đó sẽ rời bỏ vùng quê chán chết này.

Khi mà anh đến được Hán Thành, anh sẽ tự xoay xở để vợ anh ta kiếm ra tiền, cô đi làm giường cho những người giầu, còn anh, anh sẽ làm thợ thuyền nơi một cơ sở nào đó.

Cả hai đổi một chút sức lao động, anh và vợ anh chắc chắn sẽ có một cuộc sống thoải mái. Chấm dứt cảnh sống như một con chó đói ở vùng quê này. Chính vì thế mà anh đã yêu cầu vợ anh kiếm tiền cho anh. Song, đáng lý ra phải vâng lời anh thì cô vợ anh lại tự bằng lòng, đồ khốn, khi thoát khỏi được những cái đá, cái đấm của anh như một con lươn trong rọ.

Khi cô vợ vừa tái xuất hiện, mình mảy ướt đẫm, trước khi cô ta kịp mở miệng, Trương Hô lấy hết sức xáng cho vợ một cái bợp tai .
- Đồ đĩ thoã, mày biết né tránh những cái đấm của tao phải không? Mày đi đâu từ nãy đến giờ?
Cô vợ trẻ đáng thương trong tình trạng ngất ngư vì vừa nhận cái tát như trời giáng. Trương Hô vẫn chưa nư giận, chồm người chực lấy chiếc roi . Khiếp vía, hai tay chắp lại, van xin tha tội, với giọng nói thật yếu ớt chỉ vừa đủ để có thể nghe :
- Ngày mai, ngày mai ... tiền ... em sẽ có ...
Tin mừng này bị chìm trong những tiếng khóc nức nở . Anh chồng nửa tin nửa ngờ, nhấp nháy mắt, lên giọng :
- Ngày mai hử ?
- Vâng, ngày mai, chắc chắn.
- Thật không ?
- Thật, thật, em sẽ có tiền.
Trương Hô quá biết phong tục ở xứ này để hỏi han cô vợ tiền moi ở đâu ra. Bình tĩnh trở lại, anh ra ngồi trên ngưỡng cửa, đốt một điếu thuốc.
Cô vợ lúc này đã tìm lại được một chút tự tin, vào bếp để luộc mấy củ khoai tây.

Trương Hô đứng lên, bước theo vợ, đột nhiên một sự trìu mến tràn ngập trong lòng, anh lên tiếng :

- Em ngả bệnh bây giờ đó...vào buồng phơi khô quần áo đi ... để anh luộc khoai cho...

* * *

Đêm thật đen. Mưa , tăng gấp hai, ba lần , đập vào tứ phiá căn chòi tranh tồi tàn của họ. Nước rỉ ra từ vách ngoằn nghèo vẽ trên nền đất nện. Hai mảnh chiếu trải ngay dưới đất là chỗ họ nằm. Không một ngọn đèn, tối thui như địa ngục. Những con rận, hoan hỉ vây bủa làm thịt hai vợ chồng Trương Hô.

Đã quen ngủ để nguyên quần áo, cả hai nằm yên lặng lắng nghe tiếng mưa không ngớt ở bên ngoài. Sự nghèo khổ như đã cấm đoán sự trìu mến của họ . Không ngày nào làkhông có sự tàn nhẫn, nguyền rủa và hung bạo. Nhưng đêm nay, lần đầu tiên, họ cảm thấy có được một sự hoà hợp. Chỉ riêng với ý nghĩ rằng 2 wons rơi vào túi anh chồng...

- Bao giờ thì mình đi Hán Thành? Đầu kê trên cánh tay trái của chồng, cô vợ trẻ dịu dàng lên tiếng hỏi .

Rất nhiều lần, chồng cô đã nói với cô về những phố xá tráng lệ ở Hán Thành cùng với sự hào phóng của những người ở thủ đô...Cô vợ trẻ này chưa bao giờ được nhìn thấy một tỉnh thành, cô ao ước được đến đó. Chao ơi! đến đó càng nhanh được ngày nào càng tốt và quên đi cuộc sống cùng cực như chó đói ở nhà quê này!

- Không bao lâu nữa chúng mình sẽ đi. Nếu mình mà không vướng phải nợ nần thì hay biết mấy !

- Mình cứ đi trước rồi trả nợ sau.

- Em đừng lo. Anh chắc chắn là mình sẽ đi trước cuối tháng này, bằng một giọng vui vẻ Trương Hô trả lời vợ.

Chẳng ai biết được làm thế nào Trương Hô có thể nhắm mắt để chọn được những lá bài trúng. Anh hoan hỉ với ý nghĩ là anh sẽ cấp tộc đến nơi đang có sòng bài ở dưới đó và chính anh, anh sẽ vơ trọn tất cả tiền đặt cuộc của thiên hạ. Trương Hô tự thán phục mình vì sự khôn khéo, thành thạo mà anh ta có.

- Chưa bao giờ em đến Hán Thành hả? Trương Hô hỏi lại vợ như để khẳng định.

Hãnh diện vì đã được tới đó một lần, và cũng để nhấn mạnh câu hỏi, Trương Hô lúc lắc cánh tay cô vợ đang gối đầu. Bản tính thiếu kiên nhẫn, anh muốn sửa soạn chuyến đi của hai vợ chồng ngay lập tức nhưng có một điều làm anh cảm thấy buồn phiền : Đó là việc cô vợ mà anh đã cưới, một người con gái nhà quê thực sự, sẽ gặp khó khăn để thích ứng với cuộc sống ở dưới đó và vợ anh sẽ có thể bị người ta chỉ trỏ sầm xì nên việc cần làm bây giờ là phải dạy cho cô ta những bài học về nhiều đề tài .

Trước tiên là vợ anh ta phải để ý đến lời ăn tiếng nói địa phương quê mùa mà cô đang có. Những người nông dân khi lên Hán Thành luôn bị chế nhạo cũng chỉ vì giọng nói mà ra. Người ta khinh miệt gọi là "nhà quê ". Ngoài đường phố, nếu có vẻ rụt dè, nhút nhát, điều đó chứng tỏ là cô ấy vừa ở vùng quê đi ra: cô ta phải đi nhanh nhẹn, nhìn thẳng phía trước không lộ ra vẻ lưởng lự...

Vợ Trương Hô đáp lại chồng " dạ, dạ " bằng giọng một con chim con, sau mỗi lời dạy bảo chắc nịch của chồng.

Trong suốt hơn hai tiếng đồng hồ, Trương Hô thuyết trình như vậy, cho cô vợ để tâm vào hàng ngàn vấn đề, vào các tập tục ở Hán

Thành, trong những cách cư xử phải tôn trọng, theo dự kiến của anh ta.

Sau cùng anh đề cập đến khoản trang điểm. Anh ta nghe nói rằng, những năm trước đây, một cô gái nhà quê, đã đạt đến được việc "có một chiếc giường" nơi nhà chủ của cô ta và cô ấy với một chút nỗ lực, vài năm sau đó là cô ta có được một căn nhà - nhưng muốn được thế, cần phải xinh đẹp.

- Bởi lẽ đó, em cần phải bôi dầu vào tóc em, đánh phấn, đi vớ ngắn...nghĩa là làm cho các ông chủ ưa thích...

Rồi trong khi Trương Hô tự để mình đánh cao giá về tài năng dông dài của mình thì bỗng chợt nhận ra được một nhịp thở đều đặn bên cạnh anh. Quay đầu nhìn về phiá cô vợ , anh thấy vợ anh, như một con mèo, đã nhắm mắt ngủ say từ lúc nào không biết nữa .

- Đồ khốn , nó ngủ lúc mình đang nói chuyện với nó...Trương Hô lẩm bẩm. Sau đó, anh vuốt gọn lại những đọn tóc đang rối bời trên vầng trán cô vợ trẻ. Cái qúy giá nhất trên đời mà anh hiện đang có , thực vậy, dù thế nào chăng nữa, là người đàn bà này! Anh, chồng của cô, thế mà chưa bao giờ sắm sửa cho cô được một bộ quần áo "coi cho được", cô ta chỉ biết đến sự khốn cùng từ ngày sống với anh. Tim Trương Hô như bị thắt lại, anh cảm thấy một niềm buồn tiếc sâu xa trong anh. Hai cánh tay Trương Hô vòng quanh thân thể cô vợ trẻ rồi âu yếm kéo nàng thật sát vào người anh.

* * *

Mưa , không ngừng rơi suốt đêm qua, đã yên từ sáng. Vào buổi trưa, tia nắng mặt trời chọc thủng màn mây. Nước róc rách chảy trong những cái rãnh quanh các thửa ruộng. Tiếng trò chuyện vui vẻ của

đám nông dân hoà lẫn với tiếng đùa rỡn của bọn trẻ con đang mò cá trong những con kinh nhỏ.

Trương Hô cũng cảm thấy sung sướng như họ, hình như trận mưa vừa qua đã rửa sạch đi tất cả những âu lo của anh ta.

Vào giữa buổi chiều, Trương Hô nói với cô vợ trẻ, bằng một giọng thiếu nhẫn nại :

- Gần đến giờ rồi, nhanh lên đi em, chải đầu nhanh lên em !

- Chưa đâu, chưa đến giờ đâu !

- Đến giờ rồi mà !

Những sợi tóc của cô, suốt từ gần nửa tháng nay không hề được đụng đến chiếc lược, đang quấn quện nhau. Làn da của cô tươi mát, hồng hào hơn, kết qủa sự âu yếm của anh chồng hung tợn như cọp vừa trả công cho cô đêm qua - điều mà từ thật lâu nay đã không còn đến với cô. Thỉnh thoảng, một nụ cười thật tươi, lẽ tất nhiên với hậu ý nào đó để cô phải bối rối, làm rạng rỡ khuôn mặt cô.

Trương Hô mất kiên nhẫn vì sự chậm chạp của vợ. Chụp lấy chiếc lược, anh ta khởi sự chải đầu cho vợ. Rồi, thấm nước để tóc lóng lánh sáng hơn . Một tay vừa nắm chặt những lọn tóc trong tay vừa vuốt từ trên đỉnh đầu, thắt cho cô vợ một búi tóc . Sau đó, anh bảo vợ xỏ đôi chân vào đôi giầy hở gót làm bằng rơm mà anh bện sáng nay rồi bằng đầu nắm tay đập vào những mút thắt để sửa sang lại cho vừa vặn.

- Xong rồi, đi đi, Trương Hô nói với vợ. Về ngay nghe không, hứa nghe ?

Dứt lời Trương Hô cho vợ đi lấy tiền, sau khi đã chau chuốt thật cẩn thận cô vợ để chắc chắn rằng nàng sẽ mang về cho anh ta 2 wons, không thiếu một xu nào.

Paris - Troyes , 21.8.2007

TỪ VŨ

Phỏng dịch
theo truyện "Sonagi"- Rain Shower - (1935) của Kim Yu-Jong

ĐÔI LỜI VỀ DỊCH GIẢ :

. *Từ Vũ là bút hiệu và cũng là tên thật.*
. Sinh năm 1945 tại Bắc Việt .
. Đi học tại HàNội .
. Theo gia đình di cư vào Nam năm 1953 .
. Đi học : Bá Ninh, Lê Qúy Đôn NhaTrang, Trần Hưng Đạo ĐàLạt, Taberd , Nguyễn Bá Tòng, Lê Bảo Tịnh, Trường Sơn Sàigòn...
. Đi lính - Giải ngũ .
. Định cư tại Pháp.
. Làm việc với tư cách một Giám Đốc cho các công ty sản xuất kỹ nghệ của người Pháp như Weber & Broutin - Lafarge Réfractaires - Allia - Allibert & Sommer ....
. Làm thơ , viết văn tài tử từ thời đi học và đăng tải trong các nhật báo, tuần báo tại Sàigon trước năm 1975 dưới rất nhiều bút hiệu khác nhau.
. Sáng lập website hội ngộ văn chương Newvietart.com - Việt Văn Mới.com và Tủ Sách Việt Văn Mới.

VỢ TÔI

Dịch giả: Từ Vũ

phóng dịch theo truyện Anhae - "Wife" của Kim Yu-Jong

T ôi xin bảo đảm với ông rằng chẳng một người nào lại có thể nói với ông là mụ vợ của tôi đẹp, nếu có chăng thì chỉ hoạ may là một người hoàn toàn thật sự gàn dở.

Tôi, kẻ đã phải chịu đựng mụ ấy hết ngày này sang ngày khác, tôi xin được thưa : thực sự mụ ta chẳng đẹp đẽ gì, thế mà tôi đã cố hết sức để có được một cái nhìn thoáng hơn. Một người đàn bà , không phải chỉ cần có một khuôn mặt xinh xắn là đã đủ đâu mà cũng còn cần để sản xuất con cái cho mình nữa chứ, những đứa con khoẻ mạnh , cứng cỏi như trâu. Những kẻ thảm hại như chúng tôi, lúc về già mà không có con có cái thì chỉ còn con đường chết đói thôi nhất lại là khi trong tay mình chẳng có lấy được một khoảnh ruộng để cầy cấy thì thật hết đường xoay sở, lấy ai nuôi dưỡng mình ? Chính vì thế mà tôi nghĩ, khi còn trẻ, mình phải sản xuất con cái càng nhiều bao nhiêu càng tốt để sau này còn đường nương tựa.

Theo tôi thì không phải vì lẽ người mẹ chẳng ra gì mà lũ trẻ cũng tồi tệ. Chì cần nhìn vào thằng con trai của tôi , thằng Ton Ton đây, là rõ ngay. Mẹ nó, mụ vợ tôi, với dáng dấp như một chiếc bánh gạo tẻ bị thiu nhưng thằng con tôi, vừa kháu trai lại vừa thông minh... Duy có

một điều là nó chỉ biết ăn, làm như nó đói cả ngày không bằng !. Tuy nhiên, việc này không quan trọng đối với tôi, chẳng có gì có thể thay thế được nó, nó thật là qúy báu đối với tôi, qúy hơn cả cha tôi, hơn cả ông cố nội tôi nữa.

Cái mụ vợ khồn kiếp của tôi đó, kể từ ngày nó đẻ cho tôi thằng Ton Ton này là nó lên mặt lên mày với tôi. Trước đây, với cái đầu như một cái ổ quạ của mụ, mụ đâu bao giờ dám lên mặt hãnh diện như vậy . Người ta hay nói phải có thứ này thứ khác, thứ tốt thứ xấu nhưng mụ vợ tôi, ngay đối với những người ương ương gàn gàn cũng chẳng ai thèm nhìn đến mụ dù chỉ nhìn một giây đồng hồ. Người ta cũng thường nói rằng người đàn bà nào mà có cái trán rộng toạc với đôi chân mày xa nhau hơn cả gang tay là những kẻ không có đầu óc rộng rãi. Nếu ở mụ vợ tôi chỉ có vậy thôi thì cũng còn tàm tạm được đi, đàng này mụ lại còn có thêm một cái hàm vuông nặng chịch, đôi môi thì vẩu ra với những nét kệch cỡm : tất cả là một sự thô tục , thực như thế ! Còn nữa, cái môi trên của mụ lại vừa dầy vừa thường trực vểnh lên . Mỗi khi mà mụ mở miệng để nói điều gì thì nguyên cả hàm răng trên triển lãm ra với những chiếc răng vô cùng ... mất trật tự. Nói cho ngay thì mụ cũng có được một cái mũi tạm coi được : chiếc mũi gọi là xinh xẻo mà người ta nhìn thấy trước tiên, ở giữa khuôn mặt... Khốn nỗi, nơi mụ vợ tôi (ở đây có vẻ như tôi nói xấu vợ tôi nhiều quá thì phải...nhưng nếu tôi có nói ra cũng là để cố gắng "thu xếp" cho mụ được chút nào hay chút đó) cái mũi làm người ta nghĩ ngay đến mõm của một con lợn đang nghếch về mé xa nào đó để đánh hơi.

Lại đến cái điểm về ban đêm mụ rình mò theo dõi tôi, rồi có thể vì lo âu, mụ nghĩ rằng tôi sẽ xỉ nhục hoặc ngược đãi mụ. Song tôi đã

thương hại mụ, mặc dù mệt nhọc vì công việc ban ngày, tôi cũng phải hạ mình xuống để chuyện trò với mụ. Tôi hỏi mụ ngày hôm đó như thế nào ? đã sửa chữa xong cái cửa con con theo lời căn dặn của tôi chưa ? Tôi cũng nói với mụ rằng cái mũi của mụ, không hiểu tại sao, đêm nay trông lại có vẻ đẹp hơn, và nhiều chuyện đại loại lẩm cẩm như vậy. Lúc bấy giờ , mụ tỏ ra hí hửng, đúng là mụ ngốc, sự sung sướng đã làm cho mụ há hốc cả miệng, lết nhanh lại ngồi cạnh tôi để cạ sát vai mụ vào vai tôi.

Khi tôi nói với mụ rằng cái mũi càng ngày càng xinh hơn, mụ không ngớt hỏi đi hỏi lại tôi rằng điều đó có thực hay không. Trong thâm tâm của mụ thì mụ cũng đã biết rành ràng rằng điều này không có thực một chút nào nhưng chỉ cần nghe tôi nói thôi cũng đã đủ để an ủi mụ, đủ để mụ yên tâm. Và như vậy (tôi, tôi hiểu mụ rất rõ), tôi lại càng nói toáng lên, tôi bảo rằng cái mũi của mụ đang dần dần thẳng ra, thanh tao, nhẹ nhàng hơn. Mụ trả lời tôi rằng điều này có thể đúng vì nhờ vào việc mỗi khi phải vào chuồng xí để làm "nghĩa vụ tối cao", mụ kẹp mũi mạnh hơn khi trước. Ối trời ơi, mụ ta khoái ơi là khoái !

Nhiều khi tôi về đến nhà mệt lả sau một ngày lao động vất vả ở ngoài đồng, tôi nằm sóng soài dưới đất, chẳng nói với mụ lời nào. Tức thời, mụ ngốc, mụ nghĩ là tôi đang làm mặt thượng, mặt hạ với mụ vì mụ xấu xí, mụ thu mình vào một xó nhà bộ dạng ủ rũ, tinh thần hoàn toàn suy sụp. Cái đầu của mụ cũng quay đi một chút, chiếc cằm hướng về đàng trước, như cố để trưng bầy một tư thế tốt hơn với dáng ngồi nghiêng nghiêng của mụ. Đúng thật là một mụ ngốc : mụ tin rằng dáng người nghiêng nghiêng thì mụ sẽ đẹp hơn! Hỡi ơi, chẳng thay đổi được lấy một sợi lông chân nào cả ...

Bây giờ, mụ vợ ngốc của tôi đó, từ khi mụ đẻ ra được thằng Ton Ton thì mụ tỏ vẻ khiêu khích với tôi đến độ ông không thể tưởng tượng được là như vậy! Mỗi khi tôi về nhà, mụ chẳng thèm nhìn tôi nữa, đúng như là mụ chẳng cần biết đến tôi. Mụ đang cho con bú, mắt nhìn xuống, chẳng thèm nhìn thứ gì khác. Tôi vừa đưa tay lên rờ đầu thằng Ton Ton nói :

- Nó cứ ngủ suốt cả ngày, cả đêm !

Thế là tức khắc, mụ phát mạnh một cái trên tay tôi và đối đáp lại tôi :

- Để yên cho nó! ông muốn đánh thức nó dạy phải không !

Thời gian đầu thì tôi không hiểu ất giáp gì, tôi ngẩn người đứng yên ngửa mặt nhìn trần nhà, vẻ đần độn. Khi tôi đụng đến thằng con trai tôi thì đâu có cái gì làm cho mụ vợ tôi phải có phản ứng như vậy được chứ ? Sau khi suy nghĩ, tôi tự nhủ, dù sao thì tôi cũng chẳng có gì phải phàn nàn. Thực vậy, mụ vợ tôi cũng phải có quyền đòi hỏi chớ ...

Thế rồi, từ đó, hai chúng tôi lời qua tiếng lại bốp chát đối đáp nhau. Mỗi lần tôi thét lên : "Này! con ngốc!", thì mụ lập tức trả đũa : "Cái gì đó hở thằng ngu !"

Người trong làng (họ chẳng hiểu gì nhiều cho lắm), nói rằng chúng tôi là những người ác mồm ác miệng chỉ vì lẽ không một ngày nào là chúng tôi không ầm ĩ gấu ó nhau. Khi chỉ vừa gặp nhau, hai chúng tôi quẳng vào mặt nhau những tiếng "ngốc", "ngu", nếu không phải do tôi khởi sự trước thì cũng do mụ ấy trước. Trong khi đó thì ở nhà họ, khi gặp nhau, vào buổi tối, thì nào là "Cưng ơi, em đã ăn cơm chưa ?

- Chưa, em chờ anh, chúng mình cùng ăn chung với nhau anh ạ"...

Hơn nữa ở nhà họ, vợ họ đứng phắt ngay lên để chào đón khi ông chồng vừa đi về . Còn ở nhà tôi thì đâu có như thế. Vả lại, tình tứ để

làm cái gì chớ ? Tôi, việc đầu tiên làm khi về nhà là cho mụ vợ tôi một cú đá đít (cái đít kha khá phì nhiêu !).

- Đứng dạy! đồ khốn ! dọn cơm cho tao ăn !

- Bộ ong vừa chích ông hay sao chớ? Ông muốn tôi phang cho mấy cây gạy phải không ?

Hay là khi tôi vừa ngoảnh lại thì mụ ta ném vào mặt tôi một câu chẳng hạn như :

- Tiền vừa bán củi ông đã làm gì hết rồi? lại đem đi uống rượu nữa phải không ?

Đấy là "nghi lễ" mà mụ đem ra để chào đón tôi. Song, cũng chính thế mà chúng tôi thương yêu nhau nhiều, chính như thế là vẻ quyến rũ của cuộc sống lứa đôi. Nhẹ nhàng, mơn trớn hoặc làm duyên như lũ trẻ, như thế làm tôi đau cả bụng. Một mụ đàn bà sinh ra là để cho đàn ông mình xỉ vả, hành hạ, đá đít... đàn bà để cho mình làm như vậy. Ít ra thì đấy là ý nghĩ của một người đàn ông có cuộc sống không dễ dàng như tôi, khùng lên bởi những điều kiện khốn khổ mà mình phải chịu đựng...Với cách nhìn này tôi đánh cuộc với ông là tất cả những ai ở trong hoàn cảnh đó đều chia xẻ với tôi như vậy. Không lúc này thì cũng lúc khác khi người ta bực bội, thì cơn khùng sẽ sôi sùng sục trong ruột gan , trong gan. Trồng trọt thì chẳng đem lại được cái gì, nợ nần thì càng ngày càng chồng chất, khi về đến nhà, những đứa con thì rên rỉ khóc lóc, mụ vợ thì lập cập run như cầy xấy vì chẳng có gì để đắp trên lưng trong khi trời lạnh như cắt...Như thế thử hỏi làm sao người ta có thể ngồi yên cho được? Bởi vậy người ta sẽ kiếm ra được những lý do (cái này thì chẳng bao giờ thiếu được), để túm tóc mụ vợ rồi cứ thế tha hồ mà thụi. Thụi một chập, chán chê, mồ hôi, mồ kê nhễ nhại, thở hồng hộc như trâu, và cơn điên cũng ...

dịu xuống, chỉ còn mỗi một việc là để mụ vợ khốn kiếp yên thân ... tà tà ra ngoài sân châm một điều thuốc .

Bởi lẽ đó mà tôi thấy rằng người đàn bà đỡ đần cho đàn ông chúng ta rất nhiều. Cũng vì thế mà tôi không thể thiếu được. Nếu không vì như thế thì vì lý do gì nhỉ ? Thỉnh thoảng tôi cố sức lấy tay vỗ trên vai mụ vợ tôi và nói với mụ rằng cái mũi của mụ xinh xắn hơn trước. Nhưng lúc mà mụ ngồi rên rỉ trong một góc nhà thì thật là chẳng thể nào còn cười được nổi nữa. Lẽ cố nhiên khi nói đến chuyện cãi cọ và đánh nhau thì mụ ta không thể tài nào ngang hàng với tôi được : dù cho mụ ầy là người mở đầu trận đấu hay không, bao giờ mụ ta cũng bị tôi đè bẹp.

- Lại ngay đây, mang cái bị thịt của bà lại đây.

- Để tôi được yên, ông nhắm mắt lại ngủ đi.

Đấy, như thế đấy, chẳng thèm quay lại nhìn tôi mụ đáp lại như thế, hệt như một con rắn độc phun nọc. Song nếu tôi nhấn mạnh (nài nỉ) một chút thì sau cùng mụ cũng nằm tựa sát vào tôi, rồi nhìn thẳng vào mặt tôi, mắt đầy những giọt lệ. Rất có thể là mụ vợ tôi đã quen mùi với việc phải bị đánh đập hay bị mắng chửi mới xong.

Nều nghĩ rằng chúng tôi không yêu thương nhau, vì lý do là suốt ngày vợ chồng tôi cãi cọ, là một điều hoàn toàn sai lầm. Bây giờ thì đến cái mục tình yêu, thưa vâng, về đề tài tình yêu, chẳng thể có ai như chúng tôi được, chúng tôi cứ dính vào nhau, người ta có thể nói là hệt như hai con sam. Vợ tôi càng khó chịu, chúng tôi càng cãi cọ thì chúng tôi lại càng yêu nhau hơn. Bằng chứng hiển nhiên là chúng tôi không thể thiếu vắng nhau được lấy một ngày. Rất có thể đấy là sự quyến luyến của một cặp vợ chồng. Thế nào đi chăng nữa, vợ chồng tôi luôn luôn dính vào nhau hệt như hai con đỉa đói. Tôi nghĩ

rằng vợ tôi, vợ tôi cũng không nghĩ khác tôi. Sau mỗi trận đánh nhau, chúng tôi lại nằm dính vào nhau, vợ tôi thủ thỉ hỏi tôi :

- Này, cái mặt tôi, dù sao thì cũng đâu đến nỗi nào xấu đau xấu đớn phải không ?

Dứt lời, vợ tôi chui cái đầu vào dưới mũi tôi, có vẻ hãnh diện. Trong tình trạng như thế, tôi biết nói với mụ như thế nào được nhỉ ? Tôi biết rằng thực sự tôi không trả lời được, thế là tôi ngửa mặt lên nhìn trần nhà và sau đó tôi cũng nói với một nụ cười mỉm tinh quái :

- Mặt bà hở...bà nghĩ là người ta có thể gọi đó là một khuôn mặt được hay sao ?

- Nếu không phải là cái mặt thì....?

- Chỉ có tôi mới phải đành lòng chịu sống với cái mặt xấu đau xấu đớn như vậy. Ai, hử? Ai lại có thể quan tâm đến một cái banh bao thiu ?

- Thế còn ông ?, bánh bao thiu, ông nghĩ rằng cái bánh bao thiu của ông đáng giá hơn à ? Chỉ có tôi mới sống với một cái bánh bao thiu lại nhão nhèm nhẹp..., vả lại...!

Ở ngay điểm này, tôi phải ngồi dạy tức thời để oánh cho mụ vợ tôi một trận đòn nữa rồi sau đó, nằm xuống mình mảy lại đẫm mồ hôi . Sao mụ lại dám bảo là cái mặt tôi giống như một cái bánh bao thiu, trong khi mẹ tôi, lúc mới đẻ ra tôi, mẹ tôi thật hài lòng, bà đã nói rằng một ngày nào đó tôi sẽ trở thành một chủ điền...Nhưng vì đã qúa thật mỏi mệt , tôi buột miệng :

- Thôi, tôi sẽ chiều chuộng bà nhưng bà phải đẻ cho tôi nhiều đứa con...

- Để làm gì hử ? Vô lý đẻ nhiều con trong lúc mình chẳng nuôi nổi chúng ? Để cho chúng chết đói à ?

- Đồ ngu ! Bộ bà không bao giờ nghĩ đến chuyện đi vay mượn tiền của thiên hạ hả ?

Thực ra mà nói, khi tôi thốt ra những lời lẽ như vậy tôi cũng chẳng chắc chắn với chính tôi cho lắm...Đúng thế, khi mà nhà đông người, làm thế nào để nuôi đây ? Một việc nhức đầu...mà mình cũng lại chẳng có thể vất bỏ chứng đi được...như thế bọn chúng nhất định sẽ chết đói mất...Nói qua , nói lại, thì ở điểm này, mụ vợ tôi có lý hơn tôi. Vả chăng chỉ cần nhìn cập chân mày cách quãng của mụ ấy, điều này nói lên rằng mụ vợ tôi có một khả năng khác hẳn tôi.

Những ngày gần đây cả nhà sống qua ngày được là nhờ vào việc bán củi của tôi. Vào muà hè, tôi có thể làm thợ cầy, thợ cấy nhưng với tất cả những núi tuyết như hiện nay ngay cả khi không muốn bị trơn hộc máu mồm vì những tảng băng thì tôi cũng chẳng có sự chọn lựa nào khác. Sống gần núi, tôi làm củi cũng giống như những người khác có hoàn cảnh như tôi. Ngày hôm trước vào núi kiếm củi, hôm sau đem ra chợ bán. Với khả năng của tôi, tôi có thể làm được đầy hai chiếc giỏ. Tôi vào núi với chiếc giỏ đeo trên lưng rồi trở xuống với một giỏ thật đầy. Sau khi nghỉ thở tôi trở lên lần thứ hai. Khi làm như thế là tôi đã phải đi lên đi xuống hơn 12 cây số một ngày. Nếu chỉ với một giỏ thôi thì thử hỏi liệu lấy gì mà ăn cho ngày hôm sau. Với một chút may mắn tôi có thể bán được 80 đồng, thường thì 65 hay đúng ra là 60 thôi. Trước khi quay về nhà sau buổi chợ, với đồng tiến tôi vừa bán củi , tôi mua một chút kê, đậu , rong khô, những thứ đại loại như vậy. Nếu cả nhà chỉ ăn cháo thì tiền bán hai giỏ củi có thể kéo dài được khá lâu nhưng chúng tôi thì chẳng ăn uống nhấm nháp như vậy và rất có thể sẽ có ngày phải nhịn đói nhưng trong khi chờ đợi phải đến lúc đó, chúng tôi vẫn ngày hai bữa cơm nước đầy đủ.

Thằng Ton Ton (4 tuổi rồi), riêng phần nó là 1 bát. Tôi, vì lẽ tôi là cha nó, tôi ăn 1 bát rưỡi. Nhưng còn mụ vợ tôi , mụ ngốn đến hai bát lận ông ơi . Chưa hết đâu : sau khi ngốn hết cơm trong bát của mụ, theo thói quen mụ thọc đôi đũa của mụ vào bát của tôi đang ăn nữa mới chết chứ !

Lúc đầu, khi mà tôi nói với ông rằng thật là một điều tốt khi có một người vợ, tôi không trở lại vấn đề này nữa. Mụ vợ tôi, qủa là một con hạm cơm ông ạ. Những kẻ như chúng tôi, khi không có gì, thường thì phải ăn uống càng ít bao nhiêu càng tốt. Lúc ấy tôi tròn mắt nói vài tiếng nhận xét với mụ ta :

- Làm thề nào mà bà ngốn được nhiều như vậy nhỉ ?

Ngay tức thời, mụ hỏi vặn lại tôi :

- Vì...thằng bé, tôi phải đẻ nó bằng cái bụng của tôi. Ông thử làm như tôi rồi sẽ biết như thế nào.

Tiếp theo, mụ bắt đầu dỗi. Nếu như thế thì mụ ta có lý. Cứ ăn đi, cứ nuốt đi vì chính trong bụng của mụ mà chúng tôi sẽ tìm được bữa ăn tương lai của chúng tôi.

Có nhiều lần tôi đã phải đưa bát đang ăn dở của tôi cho mụ, tôi có thể nhịn ăn để cho vợ tôi mà. Nhưng dù sao thì mụ vợ của tôi ngốn qúa lố.

Thế rồi mụ có những ý kiến, hoàn toàn gàn dở, gàn dở còn hơn tôi nữa. Bữa hôm đó mụ bảo tôi :

- Tôi vạ gì mà mình phải cứ tiếp tục vất vả khốn khó với cái nghề làm ruộng nhỉ ? Tại sao không làm một gánh bán rượu rong ?

Ý nghĩ như vậy quả thực từ trước đến giờ chưa bao giờ đến trong đầu tôi. Tôi thấy thật tuyệt vời. Chắc chắn đi bán rượu phải hơn là làm ruộng rồi. Trồng trọt càng lúc càng làm cho chúng tôi tăng nợ. Đi

bán rượu chắc hẳn phải được ăn cơm (loại ngon), thịt cá, ăn mặc chỉnh tề...Chao ôi, chúng tôi sẽ nằm trên đống vàng!...Nhưng khi ngắm kỹ lại mụ vợ tôi, mụ vợ vừa ngốc lại vừa xấu đau xấu đớn,...trời đất ơi ! một sự thất vọng não nề ! Khi mà một người đàn ông đến buôn bán rượu lậu với một người đàn bà bán rượu rong là cũng có cơ hội để ngấp nghé người đàn bà này. Chẳng có một tên nào, ngay cả một tên "rỗng đầu", lại để cho một cái bản mặt như mụ vợ tôi quyến rũ. Đi đến điểm suy luận này thì tôi cảm thấy hoàn toàn bế tắc. Nếu mà mụ coi đường được một chút thôi thì tình thế sẽ tốt đẹp ngay. Tôi đành nhìn mụ vợ tôi, vẻ xa vắng, tặc lưỡi thất vọng. Mụ như đã đoán được là tôi đang nghĩ gì :

- Một bộ mặt đẹp, chưa đủ để trở thành một người đàn bà bán rượu rong đâu ông ơi. Cho dù có đẹp đi chăng nữa cũng còn phải biết làm duyên làm dáng nữa !

- Thế còn bà, bộ bà biết làm hay sao ?

- Nếu mà tôi bỏ công ra thì chẳng lý do gì mà tôi lại làm không được ! Đấy, mụ vợ tôi trả lời tôi như thế đấy. Thật mụ chẳng biết sợ gì nữa cả, tất cả những gì mà mụ ta muốn là trở thành một người đàn bá bán rượu rong để mụ có thể ăn uống thoả thích. Tôi hỏi đi hỏi lại nhiều lần rằng thực sự là mụ ta có thể làm được không thì mụ vợ tôi đã thề với tôi rằng chắc chắn sẽ làm được. Nếu như vậy thì việc gì mà không làm thử, tốn hao gì cho cam ? Bây giờ thì chỉ cần dạy cho mụ hát vài điệu hát và đưa mụ đi bán vài chai xem sao ...

***

N gay chiều hôm đó, sau khi đi làm củi về, tôi khởi sự dạy mụ vợ tôi hát bắt đầu bằng bản Ariang*. Tôi vừa hát vừa đánh nhịp trên đùi :

A ri ang, a ri ang, a ri a ri o,
Giã từ Xuân Thơ,
Giã từ đồi núi mùa xuân,
Tôi lên thuyền
Neo bên bờ Hương giang
Giã từ, giã từ...

Sinh trưởng trong vùng núi Quang Vân đáng lẽ ra thì mụ phải biết điệu hát Ariang giống như những người ở đây đằng này mụ ngốc của tôi lại chẳng biết một chút nào vì vậy trước tiên tôi bắt buộc phải dạy mụ bằng những bài hát thật dễ. Mụ bắt chước theo tôi, ngồi xệp dưới đất, vừa hát vừa nhịp hai bàn tay vào hai mông đít mụ. Trời ơi, mụ hát như trâu rống...tuy thế tôi cũng^phải tự an uỉ rằng với sự tập luyện kết quả sẽ ngon lành hơn. Giờ thì, điều quan trọng là mụ phải hát cho đúng cái đã...Nhưng hỡi ơi mụ hát cứ trật lên trật xuống !. Lúc tôi hát để mụ ngố của tôi hát theo phải nói rằng hệt như mụ đang tập đọc một quyển truyện, thật chẳng ra cái gì gọi là ca với hát nữa cả. Cứ thế lập đi lập lại, tôi đã nghe tiếng gà gáy báo hiệu một ngày mới. Bởi lẽ mụ hát sai lên sai xuống buộc lòng tôi phải tập đi tập lại hàng ngàn lần kết qủa chính tôi lại là người tiến bộ trong việc hát hỏng này mới chết chứ.

Rồi thì cơn buồn ngủ của mụ kéo đến, cái mụ ngốc này, miệng mụ há ra toạc ngoạc ngáp liên tục vì đã buồn ngủ muốn chết song mụ lại chẳng dám đề nghị đi ngủ mà cố ý để chính tôi là người phải lên tiếng trước (đúng là thủ đoạn vặt của mụ, tôi đâu dễ gì mà mắc bẫy). Mụ là người đã muốn trở thành một người đàn bà đi bán rượu rong mà ? Chính mụ là người nói chuyện này trước mà...Khi nghĩ đến đó,

tôi nổi cáu, thụi vào sườn mụ một cú :
- Tỉnh ngủ chứ đồ ngu. Bộ bà muốn để tôi hát một mình à ?
- Coi chừng tui nghe...
- Bà dám cãi à ? Chính vì bà, đồ ngu, mà tôi phải thức khuya...đâu phải để cho tôi...
Nói xong tôi để ngón tay trỏ ngay trên trán mụ và đẩy một cái làm cho mụ ngã bật ngữa ra sau. Mọi lần nếu tôi mà làm vậy thì mụ tức giận lập tức bỏ đi ngay nhưng lần này vì chính công việc của mụ nên mụ ngồi dạy tỉnh táo lại một chút đợi tôi để tiếp tục tập.
Thực sự thì cả hai chúng tôi cũng đang ở trong một hoàn cảnh khó xử: Tôi thì chẳng chắc chắn rằng một ngày nào đó mụ vợ tôi có thể hát được ... phần khác thì hết tôi rồi lại đến mụ, chúng tôi thay phiên nhau ngáp, ngáp ngắn, ngáp dài... chẳng lẽ lại bỏ dở công việc tập tành nhưng cũng lại chẳng thể tiếp tục để tình trạng như thế kéo dài. Phải tìm cách thay đổi ngay , phải làm tất cả những gì có thể làm được để cứu vãn được tình thế nguy ngập này. Thế rồi, tập trung hết sức, chúng tôi cố gắng tiếp tục suốt đêm đó tuy nhiều lần tôi đã lại phải bắt buộc nổi cáu la toáng lên.
Thành thực nhìn nhận rằng mụ vợ tôi cũng có nhiều nhiệt tâm trong việc tập luyện. Thật vậy, nếu mụ mà không sốt sắng thì nhất định sẽ chẳng thể nào trở thành một người bán rượu rong hay bất cứ một thứ gì khác.
Những khi giặt giũ mụ thường vừa đập quần áo hát theo nhịp vừa lại bài "Những Người Mười Sáu Xuân Xanh" hoặc những lúc khâu vá mấy chiếc vớ lủng mụ vừa hát vừa lắc lư hai vai của mụ cũng chính vì vừa bận sỏ chỉ vào lỗ kim lại vừa lắc lư đánh nhịp nên mỗi một chiếc vớ mụ phải khâu mất cả tuần lễ mới xong tuy nhiên cứ thử nghĩ

xem : khâu xong một chiếc vớ lủng đi chăng nữa cũng có đem lại được chút lợi nhuận gì không ? "Cố lên , mụ ngốc, phải lập đi lập lại, phải cố tập hát" tôi lẩm bẩm ... Nói cho đúng thì mụ vợ ngốc của tôi cũng ham trở thành người bán rượu rong muốn chết đi được, để có thể sống thoải mái, để có thể ăn cơm với thịt...nên nhiều lần, về nhà bằng ngả sau, tôi nghe tiếng hát "nghẹn ngào" của mụ, với chiếc mũi đã bị mụ kẹp lại, mụ đang ngồi trong cầu tiêu ông ạ, chỉ nội việc này cũng đủ làm tôi thấy hồ hởi tinh thần.

"- Lúc nào thì mình sẽ có thể bước sang giai đoạn tiếp theo?"-

Mới chỉ vừa biết sơ sơ vài bài hát... mà mụ đã không ngần ngại yêu cầu tôi như vậy để học những bài hát mới, những bài hát hiện nay người ta thường hay hát, bởi lẽ người đàn bà bán rượu rong vào thời buổi này không thể hát những bài hát cổ lỗ sĩ được, mụ bảo với tôi như thế . Có thể là mụ có lý. Tôi, một kẻ tối ngày chúi đầu quần quật vào việc đồng áng , làm thế nào tôi có thể dạy cho mụ những bài hát tân thời được ? Tôi bèn ngốc nghếch trả lời mụ là .... "tôi không biết". Vài ngày sau, mụ nói với tôi rằng mụ đã biết được một bài. Nói xong vừa đập nhịp vào chiếc lò nấu ăn (khi đó cả hai chúng tôi đang ngồi ngay bên cạnh) vừa vênh mặt lên nhìn tôi vừa hát cho tôi nghe :

Nở ra,
Những chùm hoa sen,
nở.
Những cánh sen mới chỉ vừa hé,
Vừa đủ cho ta nhìn,
Giờ đã úa tàn

Mụ học được ở đâu nhỉ ? đáng phục ! đáng phục ! Mụ ngốc này giỏi thực, mụ tự xoay xỏa giỏi hơn cả tôi, đúng như thế, hoan nghênh ! Sau này thì tôi biết là mụ học lóm được ở lớp học ban đêm. Đó là những lớp học hoàn toàn miễn phí vào muà đông cho trẻ con của những nông dân muốn học viết và đọc

Lớp học đêm được tổ chức cũng không xa nhà tôi cho lắm, trong một cái chòi ở mé đồi bên kia. Khi đám trẻ học hát thì mụ vợ tôi vểnh tai lắng nghe, mụ chẳng ngại lạnh lẽo gì cả ông ơi. Đứa nhỏ , thằng Ton Ton, mụ đeo nó trên lưng, đứng nép ở ngoài cửa chòi nghe bọn trẻ con ở trong hát rồi bắt chước nho nhỏ hát theo cho đến khi thuộc lòng cả bài hát. Quay về nhà, mụ hát tướng lên. Với cái điệu như thế thì chỉ vài ngày sau là mụ hát được ngon lành những bài hát mới mà chính tôi cũng không biết nữa.

Song nghĩ đi nghĩ lại, vần đề chính ở đây là cái khuôn mặt bánh bao thiu của mụ. Chuyện hát hỏng kể ra đã tiến nhanh, tiến mạnh rồi, song cái bản mặt của mụ thì phải bó tay. Thật bực mình cái mụ ngốc này, nếu như mụ đừng bị nặn ra với cái mặt mẹt như vậy thì cuộc đời của chúng tôi chắc hẳn tốt đẹp hơn biết là bao nhiêu! Chỉ cần nghĩ đến điều này là tôi đã muốn điên lên ,không thể kềm chế được nữa, tôi thụi vài cái vào bụng mụ để thoả cơn bực bội trong người. Khi đó chắc chắn rằng mụ chẳng hiểu nguyên cớ nào mà bị oánh nên mụ cứ tròn mắt lên nhìn tôi... Ngốc đến độ đó thì thử hỏi ai mà chịu cho nổi chỉ còn nước là thụi thêm mấy cú nữa cho nư giận. Cái bản mặt như vậy mà dám lấy tôi chứ ? thật là quân mặt dầy mày dạn...Tuy vậy tôi biết là mụ cũng nghi ngại cái khuôn mặt bánh bao thiu của mụ vì nhiều lần tôi bắt gặp mụ nhìn vào gương (mảnh gương vỡ nhỏ xíu), mụ nhìn đi nhìn lại và trên mặt mụ để lộ ra điều cũng giống như

tôi nghĩ: chẳng có gì khá hơn. Thề rồi mụ thở dài rầu rĩ. Lúc có tôi ở đó, trong buồng, mụ quay lại hỏi tôi :

- Này, bây giờ ông có thấy tôi đẹp hơn trước tý nào không ?

- Ừ, có thể ...

- Nói thật đi.

Dứt lời là mụ lao vào người tôi , véo lấy véo để . Mụ biết rõ mà (nếu mà nói về chuyện tinh ranh thì mụ còn qủy quái tinh ma hơn tôi nữa đấy) tôi sẽ trả lời là mụ đẹp hơn trước mà...vì vậy mụ mới hỏi chứ nếu đối với người khác, một người không ngại phải nói ra sự thật phũ phàng thì mụ chẳng bao giờ dám hỏi . Nếu tôi phỉnh mụ một chút mà cứ xác định thêm rằng thực sự mụ đẹp hơn trước thì mụ tỏ ra rất sung sướng mà bảo tôi đó là kết quả của nước cám gạo mà mụ xoa lên mặt mấy hôm nay. Sau đó mụ lại nói thêm là những người đàn bà bán rượu rong chẳng cần phải thật đẹp .

Theo tôi thì đàn bà họ sợ xấu xí còn hơn là sợ bị đâm bằng dao găm nữa ông ạ nên cho dù tôi có chửi rủa, đánh đập mụ thậm tệ thế nào chăng nữa thì chỉ một lát sau cũng chẳng có thể ngăn cản được mụ cười cợt rồi lăn xả vào vòng tay tôi. Nhưng nếu tôi mà nói rằng cái mặt của mụ thấy mà sợ thì mụ sẽ làm mình làm mẩy, hờn giận tôi ba ngày liên tiếp, suốt thời gian đó nếu có dịp nào để trả thù được tôi là mụ chẳng chần trờ gì mà không ra tay ngay. Thật là đồ ngốc, nếu mà mụ nghĩ là mặt mụ không đẹp thì cứ việc lấy khăn chùm kín đầu lại như mấy bà người ả-rập là xong ngay. Tuy thế nghĩ đi nghĩ lại thì...nếu mà mụ đẹp đẽ chắc hẳn mụ đã cắp đít theo một thằng đàn ông khác khá giả hơn tôi từ lâu rồi. Thực thế, những mụ đàn bà xinh xắn thường biết đem cái nhan sắc của mình để tìm chỗ nương tựa cho ấm thân chớ chẳng mụ nào đem nhan sắc của mình ra biếu

không đâu ông ơi. Nghĩ như vậy tôi lại tự nhủ rằng biết đâu chừng đây lại là một điều may cho tôi !...
Nói chung thì những mụ đàn bà thường cũng hay rình cơ hội để gạt chồng nên khi mụ vợ tôi bảo là mụ có thể đi bán rượu rong tôi cũng tự hỏi liệu mụ có âm mưu qủy kế gì hay không đây.
Lần đó, buổi sáng sớm hôm đó, trên đường đi ra cầu tiêu, tôi nghe có tiếng hát. Nhìn qua những kẽ thưa của tấm mành tre treo ở cửa bếp : mụ đang vừa hát lại vừa nấu cơm. Bên ngoài, tuyết đổ dồn dập nhưng mụ thì ngồi chồm hổm trước ngọn lửa vừa hát một bài hát mới với điệu u sầu vừa gõ "tóc... tóc...tóc" trên cái vung nồi bằng cái gắp than. Bỗng chợt cơm sôi, trào ra miệng nồi, mụ giở nắp vung và tiếp tục :

chiếc cỏ bạch đầu ông hoang dã
chỉ mới còn non
đã giống như
bà lão còng lưng,
già nua,
.....
Ối trời đất ơi, "cỏ bạch đầu ông mà còng như bà lão" ! cái con ngốc ! Thú thật chắc là vì ít học nên khi nghe hát những bài hát mới (nghe đâu là lấy từ lời những bài thơ gọi là Thơ Mới) tôi ít hiểu nổi muốn nói cái gì, có lẽ tác giả muốn chứng tỏ đây là ... mới, mà lại nữa, chao ơi sao mà trong những bài hát mới người ta lại thích được chết nhỉ !... Nhưng, khi tôi đề nghị mụ hát bài "Bài hát của chiếc cối xay gió" thì mụ lại chẳng muốn hát...thôi tốt hơn là mình cũng chẳng thèm quan tâm làm gì cho mệt người...Bỗng chợt, tôi ngạc nhiên tự

hòi, trước mắt tôi, tôi đang chứng kiến một màn kịch gì đây nhỉ ? : Mụ thò tay lục lọi trong tuí áo mụ đang mặc...lôi ra một vật... một cái tẩu hút thuốc. Nhìn trước nhìn sau, mụ đưa chiếc tẩu ngậm trên miệng rồi kề sát ngọn lửa thu sức hút vào một hơi ... kết quả mụ bị sặc rồi ho hàng tràng dài, nước mắt nước mũi mụ chảy lòng thòng...Hai bữa trước đó tôi đã giáng cho mụ một cái bạt tai vì mụ dám lấy trộm thuốc lá của tôi bây giờ mụ lại tiếp tục hút...Tập hát thì chẳng hao tốn gì nhưng phí phạn thuốc lá của tôi thì chẳng thể nào được , nếu lúc đó mà tôi không bận làm nghĩa vụ "giải phóng khẩn cấp cho cái bụng" thì tôi đã vặt lông mụ ra ngay. Còn một việc nữa cũng khó thể tha thứ được vì có liên can đến thằng Ton Ton của tôi, nó bị cảm lạnh bởi vì cái mụ ngốc vợ tôi đã cõng nó trên lưng để đi học hát trộm ở lớp học tối. Mụ ngốc này dám ngược đãi con tôi hả ? phải chăng đấy là cách xử sự của một người bán rượu rong hay sao chứ ? Chưa đủ ! mụ còn tập tành học đòi cung cách "chảnh" nữa chớ ! Mụ bảo với tôi rằng để có thể là một người bàn rượu rong thì hát hay cũng chưa đủ, phải biết hút tẩu (pipe), săn sóc khách hàng...Mụ bảo đấy là lời của một người đàn bà bán rượu rong đã đi bán qua làng mấy ngày trước. Từ ngày đó, mụ vội vã để tập tành trong lúc mụ chưa hát nổi được "Bài hát của chiếc cối xay gió " mà nói chung một cách thật giản dị thì chỉ về việc hát hỏng thôi cũng còn lâu mụ mới đạt được kết quả tốt. Có một kẻ đã hiểu được những gì đang diễn ra trong đầu mụ vợ tôi, đó là thằng Toại. Tên này cư ngụ ở dưới triền đồi, một tên thuộc loại bẩn thỉu. Cái bản mặt chèn bẹt cuả mụ vợ tôi làm cho hắn dậm dật, hắn, điều này đã đủ nói lên cái "khả năng thẩm mỹ" cuả hắn rồi ! Để quanh quẩn bên váy mụ vợ ngốc của tôi thì hẳn hắn cũng đã phải có gì với những mụ đàn bà khác ở đây rồi. Đồ rác rưởi thối tha! Hắn đã

đến rủ rê mụ vợ ngốc của tôi đi uống rượu với hắn. Đúng vào ngay đêm 30 Tết, một cơ hội tốt. Lúc đầu thì mụ vợ tôi từ chối viện lẽ là tôi sắp về nhưng thằng Toại nài nỉ, thuyết phục : chỉ uống một chút thôi vì muốn trở thành một người đàn bà bán rượu rong phải có kinh nghiệm chứ...Cuối cùng, mụ vợ tôi, con mụ ngốc đã bị thuyết phục rồi đi theo hắn. Đồ đĩ thoã, mụ sắp sửa tung hê hết hạnh phúc gia đình mà mụ đang có. Thay vì ở nhà để sửa soạn bữa ăn tối trong lúc thằng chồng khốn khổ của mụ phải quần quật hết lượm củi lại đến bán cuỉ cả mười mấy cây số, lặn lội trong tối tăm hối hả trở về nhà. Vào tháng này tuyết xuống dầy, chân buốt cứng vì chịu lạnh đã lâu, thật là một khổ hình !

Khi tôi vừa về đến được đầu làng, bụng đói dạ khát, tôi tự nhủ mình sẽ được ăn một chén cơm nóng rồi sau đó lại tiếp tục tập cho mụ vợ tôi hát. Ngay đúng lúc đó tôi nghe một tràng cười lớn vang ra từ quán trọ: giọng cười của vợ tôi! Tôi hối hả đến bên vách quán, nhìn qua kẽ vách : đúng là mụ vợ đĩ thoã của tôi. Nó đang cụng ly với thằng Toại. Từ trước đến giờ những gì xảy ra giữa vợ tôi và thằng Toại đối với tôi , không hơn không kém, chỉ là chuyện đùa nhưng như thế này thì tôi không thể để bỏ lỡ cơ hội được. Tôi quẳng chiếc gùi đang đeo sau lưng, xé toạc tấm chắn cửa quán trọ, nhanh như một luồng gió, và tôi sẽ cho thằng tán tỉnh vợ người ta một bài học. Chỉ một cú đá là chiếc bàn của hai đứa đang ngồi bay tung vào vách quán vỡ từng mảnh. Sau đó đến lượt con vợ đĩ thõa. Tôi túm tóc lôi mụ ra ngoài đường. Chỉ cần một cú tát như trời giáng là mụ sẽ tỉnh cơn say . Tôi ngồi trên người mụ rồi cứ thế mà thụi nhưng tôi càng thụi thì mụ càng lún sâu trong tuyết : mụ đã quá say. Thật chẳng có gì là thú vị khi mình đánh mà đối thủ không phản ứng. Thế là tôi bỏ mặc mụ

quay vào quán tìm thằng lưu manh Toại nhưng đúng là một tên hèn, nó đã lẻn trốn đi như một con chuột cống từ lúc nào không biết nữa. Chỉ vì trong làng cò những kẻ như nó mà lắm chuyện lộn xộn. Khi dám cợt nhả với vợ người khác thì phải biết đối đầu và chấp nhận vỡ mày vỡ mặt với chồng họ chớ...đàng này thằng Toại lại chạy mất tiêu! Thật là một tên hèn nhát vô dụng.

Thế là tôi chỉ còn nước lội về nhà trên lưng cõng con mụ vợ thối tha còn đang trong cơn say tít mù trời đất , thêm một " nghĩa vụ lao động " mà trời thì càng lúc càng lạnh, bụng thì càng lúc càng đói : tôi thật sự kiệt sức, ngay cả khi đó tôi có muốn làm điều gì khác đi nữa cũng chắng tài nào làm được .

Cứ thế, tôi hì hụi leo dốc, gần đến cửa nhà tôi tự buông rũ người dưới đất, ngồi xổm để thở, con vợ ngốc của tôi ngã ngửa dưới nền tuyết.

Trong nhà, thằng Ton Ton đang vừa khóc gọi mẹ vừa mò mẫm đút vào mồm bất cứ thứ gì nó vớ được. Mụ vợ tôi lại có thể đối đãi với thằng con trai tôi như vậy được sao , đồ đĩ thoã này ? Cứ nhìn vào cung cách cư cử của mụ thì kế hoạch cùa chúng tôi coi như vất đi rồi. Ngày mà mụ bắt tay vào việc bán rượu rong rất có thể là mụ sẽ tung hê tôi rồi cắp đít đi theo thằng khác. "Thôi tốt hơn hết là mày hãy ở nhà, mày, tốt hơn hết là mày cũng đừng nên thử kiếm ra tiền ra bạc gì nữa. Hảy bằng lòng với những gì mà tao kiếm ra được, giữ gìn thân thể khoẻ mạnh của mày và sản xuất cho tao những đứa con", tôi tự nhủ. Tôi cũng chẳng cần đầy đàn đầy đống như lời người ta thường chúc tụng nhau, chỉ cần khoảng 15 trự, 15 thằng con trai, khoẻ mạnh, rắn chắc . Hãy thử làm một bài tính nhẩm thì sẽ biết ngay : nếu một thằng con trai cứ mỗi năm đem về nhà 10 bao gạo,

15 đứa là 150 bao gạo; 10 wons một bao (tôi chẳng đòi cao giá hơn) là được 1500 wons... Trời , 1500 wons ?...Tôi có nằm mơ hay không đây ?...1500 wons...trời đất ơi : một tài sản kếch xù!...
Và tôi, bây giờ tôi mới nhận ra rằng mụ vợ tôi có 1500 wons trong bụng của mụ! mụ ngốc của tôi!. Tính ra thì mụ còn có giá hơn tôi rất nhiều.

** Ariang : một bài hát cổ truyền lừng danh nhất của người Hàn quốc.*

phóng dịch
theo truyện Anhae - "Wife" của Kim Yu-Jong

TỪ VŨ

Paris 05.10 - Troyes, 30.10.2007

Nguồn: VNthuquan - Thư viện Online
Được bạn: Thành viên VNTQ đưa lên
vào ngày: 25 tháng 11 năm 2007